

Evlad
Ebru amur

EVLAT

EBRU ÇAMUR

CİNİUS YAYINLARI

Ömer Avni Mahallesi, Dümen Sokak, No: 11, B1 kat,
Gümüşsuyu/Taksim
Tel: (212) 528 33 14
<http://www.ciniusyayinlari.com>
admin@ciniusyayinlari.com

Ebru Çamur
EVLAT

BİRİNCİ BASKI: Eylül, 2023

ISBN 978-605-127-----

Baskı ve cilt:
Cinius Sosyal Matbaası
Ömer Avni Mahallesi, Dümen Sokak, No: 11, B1 kat,
Gümüşsuyu/Taksim
Tel: (212) 528 33 14

Sertifika No: 52793

© EBRU ÇAMUR, 2023

© CİNİUS YAYINLARI, 2023

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü yazarın yazılı ön izni olmaksızın,
herhangi bir şekilde yeniden üretilemez,
basılı ya da dijital yollarla çoğaltılamaz.
Kısa alıntılarda mutlaka kaynak belirtilmelidir.

Printed in Türkiye

 Cinius Yayınları

Vazgeçtiklerime...

Yazar Hakkında

1977 yılı Denizli doğumlu olan Ebru Çamur 1998 yılında İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nden mezun olduktan sonra kısa bir süre kurumsal şirketlerde finans alanında çalışmıştır. 2007 yılında TV ve Sinema sektörüne geçmiş,sanat yönetmenliği kariyerine başlamıştır.

İlk deneysel kitabı "Aşka Yürüyenler" olup, "21 Günde Ne Kadar Değişebilirsin?", "Lütfen Kişisel Gelişmeyin, Durun!", "Cevher" yayınlanmış diğer kitaplarıdır. Deneysel yazarlık çalışmalarına devam etmektedir.

*Bana bu dünyanın karanlığını tanıtanlara
ve masumiyetin deđerini öğretmenlere ithafen...*

ÖNSÖZ

Her daim hoş gelirsiniz ruhuma.
Meltemler misali,
Tozlarını uçurur, temizleyeni olursunuz ruhumun,
Rüzgarınız ile.
Yeniden
Hatırlatırsınız,
Beni, bana yeniden.
Anka kuşu gibi,
Kanatlarımı çırparak
Küllerimi, rüzgarımla savurarak yükselebileceğimi.
Siz, bana fırtına olup esmeyi öğretensiniz,
Ben ki sadece sevdiğinin gönlünün meltemi ile
hoş nağmeler mırıldanmak ister iken...
Ruhunuza sağlık. . .

BEN ALEV

Ben Alev,
Kendi ateşiyile kendini yakan,
Kendini kül edip,
Küllerini, öfkesinin rüzgarıyla dağıtan
Ben Alev,
Küllerinden yeniden doğamayan.

-Beyefendi görmüyor musunuz, 'Arızalı' yazıyor! Niye zorluyorsunuz kapıyı açmak için?

-Ne diyorsun sen be! Burası erkekler tuvaleti değil mi?

-Evet, erkekler tuvaleti ama arızalı, giremezseniz. Görmüyor musunuz ne yazıyor?

Kendi kendime kızarak "Nerden görecek! Burnunun ucunu göremeyecek kadar içmiş." dedim.

"İçeriden birini çağırayım da alsın şunu." dedim. Yemek salonuna açılan kapının kolunu tam açıyordum ki arkamdan sarıldı bana.

-Gidemezsin, benim tuvalete girmem, işemem lazım, dedi.

-Bırakır mısınız lütfen beni! dedim.

Aramızda bir itiş kakış başladı. Bir yandan da bağırıyordum "Bırak beni, pis sarhoş!" diye. Gerçi ben, Sarp'ın ayyaş hallerine çok alıştım. Çiçeklerimin saksılarına işerken çok kez denk gelmişim. Ancak o benim kocamdı. Kocamış! Ne salakmışım be! Kocam diye diye elin alkoliğini görmezden gelmişim. Bir de akıllı kadınıym diye övünür dururum sağda solda. Bu sefer izin vermeyecektim bu sarhoşun tuvalet dışında bir yere işemesine.

Tam "Bir dakika durur musunuz?" derken, koridorun kapısı açıldı. Uzun süre masaya dönmeyince, sarhoşun arkadaşlarından diğer daha az sarhoş olanı buna bakmaya gelmiş. Bu sefer buna anlatmaya başladım. Tuvalet arızalı giremezseniz diye. Kadınlar tuvaletini kullanın lütfen diye de ekledim. Ancak nafile. Boşuna birlikten kuvvet doğar dememişler. Bu sefer daha da çok ısrar etmeye başladılar.

Diğerinin “Biz karı mıyız kadınlar tuvaletine girelim?” diye söylenmesiyle ortalık iyice karıştı. Ne dediysem ikna edemedim. Ben de niye ikna etmeye çalışıyorsam. Olmuş gecenin ikisi. Bir saat sonra da Can'ın sahnesi bitecek ve dükkanı kapatacaktık. Altlarına işesin pezevenkler değil mi, ama illa ikna edecektim onları tuvaletlerin arızalı olduğuna da, onlar da anlayacak kafa mı vardı? Zil zurnalardı.

Gece gece sorun çıksın istemiyordum. Apartmanla zaten sıkıntılı vakitler yaşıyorduk. En üst katta oturan, en az bu apartman kadar yaşlı Hediye cadısı yakamızdan düşmüyordu. Geberse de kurtulsak keşke. Belki ben halledebilirim diye girdim içeri. Tuvalete girmemle midemin kalkması bir oldu. Keskin bir sidik kokusu vardı, tuvalet kağıtlarıyla ve bokla tıkanmıştı tuvalet. Boklar suyun üstünde yüzüyordu. İşin kötüsü burası eski, tarihi bir apartmandı. Borular tıkanırsa vay halime. Zaten milyon kere şikâyet etmişti beni bunak Hediye cadısı. Tek başına koca dairede oturuyordu. Apartmanda da onun dışında sürekli yaşayan yoktu. Her yer iş yeri. E modaevi de onun olunca eli güçleniyordu tabii ki. O da gürültü var diye polisi arıyordu sürekli. Zaten zor ayakta duruyordu iş yeri. Bir de bunun şikâyetleri. Sürekli ceza yiyordum. Birkaç kez daha ceza alırsam ruhsatımı iptal edeceklerdi. Sarp, sarhoş olduğu günlerden bir gün on sekiz yaşını doldurmayan gençlere içki satmış. Aileleri fark edince de bizi şikâyet etmişler. Araya tanıdıkları koymasaydık işletme ruhsatımızı kaptırıyorduk. Sarp'ın arkasını temizlediğim gibi şimdi de el alemin boklarını temizleyecektim. Ben bunu hak ediyordum. Kendim ettim

kendim buldum. Her şeyine göz yumdum. Niye peki niye? Ben, Alev'dim. Evliliğim başarısız olamazdı. Ben hiçbir konuda başarısız olamazdım. Ne işte ne de evliliğimde. Şirketin başına geçmek için ne mücadeleler vermiştim. Kimleri arkamda bırakmıştım. Kaç kez ofiste masamda uyuyakalmıştım. Ben ve başarısızlık kelimesi yan yana gelemezdi. Nasıl ki işimde zirvedeysem, evlilik hayatım da öyle olmalıydı. Evlilik de bir çeşit ticari anlaşma değil miydi, anlaşmanın feshinde malların bölüşüldüğü.

Dolaplara baktım telaşla eldiven var mı diye. Elimi bokun içine sokmak zorundaydım. Tuvaletin fırçasıyla çözülecek gibi değildi. Kan ter içinde kalmıştım. Bir yandan kusuyor, bir yandan tıkanıklığı açmaya çalışıyor, bir yandan hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Bir yandan da kapıda işemek için bekleyen sarhoş müşterilerime laf yetiştirmeye çalışıyordum. Ben hayatta temizlik mi yapmıştım ki neyin nasıl temizleneceğini bileyim? Bir sorunum olduğunda asistanımı arardım. Bir şekilde çözerdi. Evde yapılacaklar listesini ilk zamanlar Narin'e e-mail ile gönderirdim. Sonra evde yapılacak işlerin ne olduğunu anlayınca, evdeki yardımcılarımızı o yönlendirmeye başlamıştı. Temizlik için ayrı, yemek için ayrı yardımcım vardı. Onların yetemediği tüm işleri Narin hallerdi. İnci'yi aldığımız andan itibaren bebek hemşiresi vardı. Sonra dadısı -tabii ki yabancı- sonra da pedagogu oldu. Onun sayesinde de İnci'nin hiçbir sorunuyla ilgilenmeme gerek kalmadı. Çocukçağız farklıydı, sonradan öğrendik ki zekasında bir gerilik varmış. Zavallının davranışlarındaki tuhaflığın da sebebi buymuş. Zavallı

çocuğa, Sarp ne kadar kötü davranıyordu. Hatta arada, “Sen gerizekalı mısın? Bir kerede niye anlamıyorsun anlattıklarımı?” diye azarlardı çocuğu. Pedagog birkaç kere çağırmişti gerçi beni ve Sarp’ı. Son kez çağırdığında işlerimden sebep çok vaktim olmadığını, sorularını e-mail ile göndermesini rica ettirmiştim Narin’e. Hazırlanmam gereken sunumlar, gitmem gereken iş seyahatlerim ve bolca rakibim vardı yerime geçmek için bir aslanın ceylanı avlaması gibi sakince beni izleyen, avının boğazına dişlerini geçirecekleri anı bekliyorlardı. Bu işin başına geçmem hiç de kolay olmamıştı. Teknoloji dünyasının lider şirketlerinden birinin Türkiye’deki şubelerinin başındaki tek kişiydim. Bu işe ilk girdiğimde hayalimdi bu. Küçük bir kızın sorunu ne olabilirdi ki pedagoguyla gidip görüşecek kadar? Zamanımı boşuna harcamam, dünya kadar işim var.

Sarp’a git desem o da gitmezdi zaten. Hem İnci’yi sevmiyordu, hem de aptal bu ya deyip duruyordu. Gerçi imana gelip gitmek istese de gidemezdi, sabaha kadar içtiği için ayılması akşamı buluyordu.

Sadece şirkette değil, işten kalan vakitlerimde de Sarp’ın işlerini toplayabilmek için restoranın ofisinde çalışıyordum. Çoğu gün orada sabahlar, eve gidip duş alıp oradan ofisime giderdim. Restoranın işleri görünürde iyi gidiyordu. Fakat kağıt üstünde hiç öyle değildi. Bunun sebebini bulmam gerekiyordu. Benim kocam da başarısız olamazdı. O, benim kocamdı. Sorunun kaynağını hızlıca bulup işletmeyi bir an önce kâra geçirmeliydim. Açılan borç deliği gitgide büyüyordu. İnci de büyüyordu ve istekleri hiç bit-

miyordu, bu da cabası tabii. Tablet, cep telefonu, Alpler’de kayak. Okulunun sürekli yaptığı yurtdışı seyahatleri, arkadaşlarının aldığı kıyafetlere yetişme çabası... Daha neler neler... Ben evin para makinası gibiydim. Sarp da, İnci de bana sadece faturaları, para isteklerini gönderiyorlardı ve bu istekler gitgide artıyor, bitmiyordu. Batakılık gibi içine çekiyordu beni.

Tüm bunlar olurken bir yandan da kendimi iyi hissetmezdim. Kalbim bazen o kadar çok çarpardı ki ölecek gibi hissederdim. Kaç kere şoförüm beni hastaneye götürdü. Çağımızın hastalığı panik atak hastası olmuşum. Doktor öyle söylemişti. Daha az stres yapmalıymışım, hayatımdaki stres faktörlerini azaltmalıymışım. Yani imkansız istiyordu doktorlar. Hangisine gittiysen aynı şeyleri söylüyordu. Son zamanlarda neredeyse haftada iki kez atak geçirir olmuşum. İşin tuhafı stresli bir hayatımın olduğunun farkında da değildim. Her iş kadınının hayatı benimki gibi değil miydi sanki?

Üniversitenin son yılından beri çalışıyordum. Staj için girdiğim bu sektörden hiç kopmamıştım. Yıllar geçtikçe sorumluluklarım da artmıştı, çalışma saatlerim de. Uzun saatler çalışmak benim için çok normal bir şeydi. Üstüne restoran ve çocuk da eklenince dörtnala her daim koşan bir kadın haline gelmiştim. Aldığım ödüller, tebrikler, şirketin Türkiye satışları gelirini arttırmam, sektörde ne kadar başarılı olduğumun konuşuluyor olması gücüme güç katıyordu. Artık bana ‘kraliçe’ diyorlardı.

Bunları düşünürken, bir yandan kusup bir yandan da

ağlıyordum. Sinirlerim boşalmıştı bir anda. Tam elimi klozete daldırıyordum ki Emine Abla'nın sesiyle kendime geldim.

“Kızım sen neredesin? Kaç saattir sesleniyorum ortalıkta yoksun. İçerde her şey birbirine girdi. Ne yapıyorsun burada böyle?”

Ağlayarak anlatmaya çalışıyordum.

“Tuvalet tıkanmış, sarhoş müşteriler yüzünden. ”

“Sen kim bok temizlemek kim? Git içeri ben temizlerim. Mos makinası mı pos makinası mı işte kartla para ödeyecekler var. Beceremedim. Git hallet, bildiğin işi yap. Sen kaç kere bok temizledin ki!” diye beni içeri gönderdi. “Karşımda da tuvaleti temizleyemedim diye ağlayıp durma, bakman gereken bir kızın var. Ağlamayı kes ve işinin başına geç. Hey! Size diyorum sarhoş herifler! Ya altınıza ya da şu tuvalete, haydi haydi bakalım. ” diye onlara da bastı bir güzel kalayı. Onlar da tıpış tıpış girdiler kadınlar tuvaletine. Emine Abla, tanıdığım kaç yöneticiye taş çıkartırdı taş. Bir sözüyle herkesi muma çevirirdi, mum, mum.

Tuvaletin olduğu holdeki aynaya bir baktım, darmadağın olmuşum. Peçete aradım yüzümü ve akan makyajımı silmek için. Peçete de yoktu ortalıkta. Sonra hatırlamıştım. Giderleri kısmak için aldığım önlemlerden biriydi bu da, gereksiz peçete tüketimini azaltmak. Tam kapıyı açtım ki Can ile karşılaştım. Sahneden inmişti. Üstünü değiştirmek için arka tarafa geçiyordu sanırım, ya da tuvalete. Beni görünce “Ne bu haliniz Alev Hanım? Ne oldu?” diye panikledi. Elini yüzüme götürdü istemsizce. Gözyaşlarımı

ve akan makyajımı sildi cebinden çıkardığı bez mendiliyle. En son dedemde görmüştüm bu mendilleri. Rahmetli, bize mendilinde lokumlar verirdi. Kaç yıldır ne lokum ne de şekerli bir şey yemiştim. Diyetisyenim yasaklamıştı. Bir an ne kadar özlediğimi düşündüm o tadı ve dedemin sevgisini. Yazları kestiği karpuzların şekerli şekerli tadını. Kendim yemediğim gibi İnci'ye de yasaklamıştım şekerli yiyecekleri. Ancak her türlü uyarıma rağmen Sarp gizlice çocuğa her şeyi yedirdiyordu. Kendine benzetti çocuğu, şişman ve hareketsiz. Bu yaşta fazla kilolu bir çocuk olmuştu. Ergenlik sivilceleri ve bitmeyen ergenlik sorunları da cabası. Bir gün “Ben yaşamak istemiyorum, ölmek istiyorum.” dediğinde neye uğradığımı şaşırılmış, panikle pedagogunu aramıştım.

“Alev Hanım, size gönderdiğim e-mailleri okusanız, cevapsız çağrılarımdan en azından bir tanesine cevap verseniz, kızınızın çok uzun vakittir böyle bir isteği olduğunu bilir, bundan haberdar olurdunuz. Sarp Bey'e de ulaşamıyorum. Emine Hanım getiriyor seanslara İnci'yi. Ona da söylemiştim sizlerle görüşmek istediğimi” dedi.

“Emine Hanım mı? O da kim?” dedim.

Büyük bir şaşkınlıkla “Kim mi? Eşinizin restoranında mezeci olarak çalışıyormuş. Eşinize ulaşamayınca, restoranı aradım. Telefonu o açtı. ‘Buyurun Lokanta Nane.’ diye. Ben de durumu kendisine anlattım yardımcınız olduğunu anlayınca. İnci'nin seansı bitmişti ve onu almaya kimse gelmemişti. Zaten ne siz geliyordunuz ne de şoförünüz.”

“Narin'e de mi ulaşamadınız?” dedim. Çünkü ona ulaşamamak metroya bindiği vakitler dışında imkansızdı.

Narin'le yaptığım ilk iş görüşmesinde telefonunun şarjının bitmesinin yasak olduğunu, tuvalette iken bile telefonunu her zaman açması gerektiğini söylemişim. Bu koşulu kabul etmiyorsa işe alım görüşmesini hiç uzatmamamız gerektiğini de eklemiştim. Sonra da Narin'in canına bir güzel okumuştum. Nasıl olur da ona ulaşamaz diye. Kendini ne sanıyordu ki, alt ucu basit bir sekreterdi, nasıl da cep telefonu kapalı olabilirdi? O cep telefonu ve içindeki şirket hattı boşuna mı verilmişti ona? O günden sonra elbette muma döndü muma. Bir daha asla kapatmadı, hafta sonları ve izinli olduğu günler de dahil olmak üzere cep telefonu hep açık ve küçük hanım her zaman ulaşılabilir durumda oldu. O günü düşününce, Narin'e ne kadar zalimce davrandığının hiç de farkında değilmişim. Kızı o kadar ezip, o kadar aşağılıyordum ve yok sayıyor, yeteneklerini, eğitimini görmezden geliyordum ki az bile yapmış bana. Ama belki yine de tamamen o suçlu değildir. Şule girmiştir kanına. Fakirlikten gelen ve böyle büyük bir şehirde tek başına var olmaya çalışan, hayat mücadelesi veren yalnız bir kızdı Narin. Yanlış bir dalı tutmuş olabilir. Elbette yaptıklarını haklı çıkarmıyor. Fakat o kadar baskıyı ben de görsem -başka şekillerini gördüm- kendimden başka bir varlığa dönüşebilirdim. Kirli ve çirkin bir varlık hem de. Hani küçük çocuklara masallarda okuduğumuz canavarlara dönüşebiliyorduk, hem de kolayca.

Yine de en zor vakitlerimden birinde Narin yetişti imdadıma. O gün içimden, demek ki canavarlar sadece masallarda oluyormuş diye düşünmüş, aklımdan böyle

düşünceler geçtiği için de utanmıştım. Şule ile çalışmaya nasıl karar verdin diye sorduğumda hem kendi hikayesini hem de Şule'nin Gaya'yı nasıl kurduğunu uzun uzun anlattı. Anlattıkları bittiğinde hava kararmış, akşam ezanı okunuyordu.

“Bir gün yine fotokopi odasında hıçkırma hıçkırma ağlıyordum Alev Hanım. Artık canıma tak etmişti. Suyumu getir Narin, şampuanımı aldın mı Narin, kedimin tuvaleti temizlenmiş mi kontrol et Narin, şoför çocuğu okuldan almış mı Narin... Ardı arkası kesilmeyen istekleriniz, hem de yaptığımız işle uzaktan yakından ilgisi olmayan. Ben, üniversiteyi ve yüksek lisansımı, birilerinin özel hizmetçisi olmak için okumamıştım. Yüksek lisansımı da 'daha iyi hizmetçilik nasıl yapılır?' üzerine yaptım tabii ben diye bir yandan söyleniyor bir yandan ağlıyordum. Bir yandan azat olmak istiyordum fakat tüm varlığım zapt edilmişti adeta. Elim kolum, tüm bedenim ve dahi aklım bağlanmıştı sanki. Ne dersiniz yapıyordum Alev Hanım. Sallabaşa dönmüştüm. O vakitler gittiğim terapistime de bunları anlatıyordum. 'Ben neden istifa edemiyorum?' diye defalarca sormuştum. Terapilerimizin ilerlediği bir vakit -sanırım ikinci yılımda- bana, 'Narin Hanım biz buna psikolojik şiddet' diyoruz dedi. Yaşadığım şeyin adı psikolojik şiddetmiş. Fotokopi odasında hüngür hüngür ağlarken birdenbire terapistimin bu sözleri geldi aklıma. Artık bu şiddete maruz kalmak, sizin şirketteki diğer kurbanlarınızdan biri olmak istemediğime karar verdim. Kızınızı terapistte unuttuğunuz o gün telefonumun kapalı

olma sebebi de terapi seansında olmamdı. Siz o gün beni cep telefonumun kapalı olmasından dolayı azarlarken ve gözyaşlarımı içime içime doğru akıtırken iç dünyamda da bunlar oluyordu. Canıma tak ettiği an işte bu andı. Ağlar-ken sesim duyulmasın diye boş boş fotokopi çekiyordum. Makinanın sesi hıçkırıklarımın sesini bastırıyordu. Önce fotokopi çekmeyi bıraktım. Derin bir nefes aldım. Göz-yaşlarımı ve burnumu gömleğimin eteğiyle temizledim. Telefonumu cebimden çıkardım ve Şule Hanım'ın teklifini kabul edeceğimi söylemek için 'ara' tuşuna bastım. Şule Hanım her zamanki sevecen ses tonuyla açtı telefonunu, bana yapmış olduğu iş teklifini kabul ettiğimi söyleyince de, 'Kendini Alev'den kurtarmak için attığın bu cesaretli adımından sebep seni kutluyorum Narinciğim, Gaya'ya hoş geldin, en kısa vakitte bekliyorum.' dedi ve telefon görüşmemiz son buldu.

Yine de tam olarak emin olamıyordum. Hani diyorlar ya, 'Bildiğiniz cehennem bilmediğiniz cennetten iyidir.' diye, tam da o durumu yaşıyordum. Sizi tanıdım artık. Başarılı bir iş kadınıydınız. Şule Hanım ise üniversite mezunu bir ev hanımıydı. Yeni bir iş kurmaktan, o işi büyüt-mekten ve dünya çapında bir marka olmaktan bahsediyor ve kendisiyle birlikte bu yolda yürüyecek iş arkadaşlarına da şirketinde güzel pozisyonlar teklif ediyordu. Sadece iyi bir iş, maaş, sosyal haklar değil küçük de olsa hissedar olmayı da. Sunduğu, benim gibi ay sonlarını kumbara-sındaki bozuk paraları denkleştirerek getiren biri için çok cazip bir teklifti. İş teklifini kabul etmekte neden bu kadar

zorlandığımı sorduğumda terapistime, 'Kurban psikolojisi' diyerek açıklamaya başlamıştı. O kısma hiç girmeyeyim, tam olarak o halden çıkmam yani 'kurban olan' olmaktan, yıllarımı aldı. Hala da tam olarak çıkıp çıkmadığıma emin değilim ya her neyse."

"Peki Narin böyle şüphelerin varken nasıl oldu da kabul ettin Şule'nin iş teklifini?" diye sormuştum Narin'e. O da anlatmaya devam etmişti.

"Ben de tam onu anlatacaktım Alev Hanım," diyerek kaldığı yerden devam etti. "Şirketinin kuruluş hikayesini, amacını, ileride yapacaklarını kendisinden dinleyecektim. İçimde en ufak bir şüphe bile olsun istemiyordum. Tele-fon görüşmemizin ardından ilk uygun vaktimi ayarlayıp görüşmeye gidebilmem iki haftamı aldı. Malumunuz Alev Hanım, afedersiniz it gibi çalıştırıyordunuz beni. Bak-tım ki bir türlü vakit ayarlayamıyorum, kardeşim hasta onu doktora götürmem gerek diye bir yalan uydurdum. Ben hasta olsaydım, 'İyi bir asistan hastayken bile işinin başında olur, aynı benim gibi.' dediğinizi hatırlatır, ofise çağırırdınız. Kardeşim deyince nedense o gün sesiniz so-luğunuz çıkmadı. Şule Hanım'ın şirketi Gaya'ya gittiğimde kahvelerimizi içerken bu görüşmenin aramızda kalmasını ve prensipte iş teklifini kabul ettiğimi, sadece içimde ufak tefek endişelerimin olduğunu söyledim. Şirketin kuruluş yolcuğunu kendisine sordum.

O da, kendisine güvenerek geldiğim, aklımdaki soruları açıklığımla sorduğum ve özellikle de endişelerimden bah-settiğim için teşekkür ederek anlatmaya başladı. Aynı bu-

gün gibi, konuşmamız bittiğinde akşam ezanı okunuyordu.

‘Narinciğim’, diyerek başladı konuşmasına. ‘Yıllardan beri tek isteğim ciddiye alınmaktı en çok da fark edilmek. Görünmek. Gerçi kendini ciddiye almayı, fark etmeyi, görmeyeni başkaları nasıl görebilirdi ki? Gaya, benim kendine doğru yaptığım yolcuğun simgesi sadece.

Biliyor musun Narinciğim, benim en çok yapmayı sevdiğim şeylerden biri puzzle yapmaktır. Hayatı anlatır bana; parçaları yanlış yere koydun mu, bütün puzzle duruyor ve düzeltmeden yenisini ekleyemiyorsun, yanlış düzelttin mi tık tık her şey yerine oturuyor. Kendi kendime puzzle yaparken, kendimi sıklıkla hayatımda neyi yanlış yere koyuyorum diye düşünürken buluyordum. Mutlu bir çocukluğum olmuştu. Abim, ben, annem ve babam. Küçük, çekirdek, musmutlu bir aile. Hani filmlerde olur ya, öyle bir aileyiz biz. Alev ile üniversitede tanıştık. Aynı sınıftaydık. Başka bir şehirden gelmiş, yurttta kalıyordu. Önceleri arada sırada, sonraları her hafta sonu bizde kalmaya başlamıştı. Ailesinden uzak olduğu için ne ben ne de ailem onun bizde kalmasına, her günümü onunla geçirmeme bir şey demiyorlar aksine tüm okul hayatım boyunca neredeyse hiç arkadaşım olmadığı için Alev ile olan bu arkadaşılığımın memnun oluyorlardı. Pek arkadaşımın olmaması çok normal değil miydi sanki? Kendimi bildim bileli teknolojiye meraklıydım. Çevremde de benim gibi biri yoktu. Hem teknolojiyle ilgilenmek erkeklerin işiydi, kızların ilgilenmesini de tuhaf buluyorlardı. Arkadaşlarım arasında dışlanmam üniversiteye girene kadar devam etti.

Fizik bölümünü kazanınca hem aradığım mesleği, hem en yakın kız arkadaşımı, hem de benden iki sınıf üstte olan aşkı; daha sonra eşim olacak olan Semud’u bulmuştum. Semud’a okuldaki tüm kızlar hayrandı, Alev de dahil. Çok yakışıklı, akıllı, havalıydı. Burnundan kıl aldırılmaz, kimseyi de beğenmezdi. Kızları peşinden koşturmak onun okuldaki tek eğlencesiydi. Hani, ‘gösterip de vermemek’ diye bir terim vardır ya halk arasında, işte tam da öyle davranıyordu kızlara. Neredeyse her gün okulun bir köşesinde Semud yüzünden aşk acısı çekip ağlayan birini görürdük.

Semud herhalde bir tek bana arkadaşça davranıyor, derslerime yardım ediyordu. Okulu birincilikle bitireceğimden emin olduğunu ve ona göre kendisinden sonra okuldaki en akıllı insanın ben olduğunu söylerdi hep. Üstelik de bir kıza verecekti birincilik bayrağını.

Gerçi benim kıza benzediğim de söylenemezdi. Erkekten halliceydim. Yüzümün yarısını kaplayan gözlüklerim, kısacık saçlarım vardı -ki ders çalışma süremden kısıp saçım ile ilgilenmemek için kısacık kestirmiştim. Yüzüm sivilce doluydu, makyaj yapamazdım, zararlıydı. Ben zaten makyaj yapmayı aklımdan da geçirmezdim, vakit kayıydı. Kıyafetlerim ise Allah’lıktı. Pijamadan hallice geniş, bol, rahat birkaç kıyafetim vardı, yıkayıp yıkayıp onları giyerdim. Ne giyeceğini düşünerek vakit harcamak ancak cahillerin işi olabilirdi bana göre. Benim gibi çirkin ördek yavrusunun onun gibi birine aşık olmaya cüret edebileceğini ise hiç düşünmüyordum. Haksız da sayılmazdı. O kimdi ben kim. Alev gibi okuldaki tüm erkekleri hizaya sokmuş, hem

güzel hem çekici hem de lafını kimseden esirgemeyen özgüvenli ve derslerinde başarılı akıllı bir kız dururken, ben aklımdan geçireceği son kişi dahi olamazdım. Acaba Alev, sınavlarda verdiğim kopyalar olmasa sınavlardan geçer not alabilir miydi? Aynanın karşısında süslenmekten ve okuldaki popüler kızlar grubuyla ve erkekleriyle boş boş çene çalmaktan vakit bulup ders çalıştığı mı vardı? Varsa yoksa süs püs ve yıl sonu gideceği mezuniyet baloları.

Her neyse o seneki mezuniyet balosunda üniversitenin kral ve kraliçesinin kim olduğu zaten belliydi. Semud ve okulun en popüler kızlarından biri olan, Alev'in de en yakın arkadaşlarından biri olan Barbi Esra. Barbi bebekleri gibiydi gerçekten.

Bizim okulu bitirmemize daha iki yılımız vardı fakat bu baloya gitmemize engel değildi de ben gitmek istemiyordum. Hem ne giyecektim, oraya uygun hiç kıyafetim yoktu ve üstüne üstlük dans etmeyi bilmiyordum. Alev ne kadar ısrar etse de ben o gece o baloya gitmedim. Hani birinin evine misafirliğe gittiğinizde, her an evinize dönecek gibi koltuğun ucunda oturursunuz, rahat rahat yerleşemezseniz oturduğunuz koltuğa, rahatsız rahatsız oturursunuz oracıkta belki de saatlerce. İşte ben nereye gidersem o koltuğun ucuna ilişiverenlendim, Alev de nereye giderse gitsin koltuğa rahat rahat oturup, yaşadığı anın tadını çıkaranlardan. Bu sebeple de baloya onunla gitmem konusunda ısrar ediyordu. Ben, net bir şekilde 'hayır' deyince o da daha fazla ısrar etmedi. Hazırlanmasına yardım ettim. İçten içe baloya gitmek ve Semud'u görmek

istediğim gerçeğini derinlerime bir yere gömüp, Alev'i balonun yapılacağı yere babamın arabasıyla bıraktım ve gece de tam on ikide almaya geleceğimi söyleyip, iyi eğlenceler diledim. Babam, Külkedisi'ne dönüşürüz diye bizim gece on ikiden sonra dışarıda olmamızı istemiyordu. Alev'in baloya gidişini izlerken, yüzümdeki ıslaklıktan ağladığımı fark ettim. Neden diğerleri gibi değilim ben, lanet olsun diyerek arabanın dikiz aynasına bakıp uzun uzun ağladığımı hatırlıyorum. O geceyi, arabayı park ettiğim deniz gören bir çay bahçesinde geçirdim. Garson ha bire bana, arabaya çay taşıyordu. Kimbilir kaç bardak çay içtim.

Gece on ikiye doğru Alev'i balo çıkışından almak için kapıda bekliyordum. Yarı karanlığın içinden çıplak ayaklarıyla ağlayarak bana doğru koşan biri vardı. Gözlüklerimi taktım hemen, uzağı çok iyi göremiyordum. Karanlığın içinden gelen Alev'di. Hızlıca arabanın kapısını açtı, yanımdaki koltuğa oturdu ve sanki kırmak istercesine arabanın kapısını kapadı, 'Bas çabuk, gaza bas!' diye de sinirli olduğunda konuştuğu o emir veren ses tonuyla konuştu. Ne yapacağımı bilemedim, Alev'in verdiği komuta uydum ve gaza bastım. Oradan uzaklaşır uzaklaşmaz avazı çıktığı kadar bağırılmaya başladı. Bir yandan bağırıyor bir yandan da ağlıyordu. 'Neyin var, ne oldu?' diye sordum. 'Neden ayakların çıplak, neden böyle üstün başın çamur içinde ne oldu?' diye tekrar sordum. Daha çok ağlamaya başladı. Elleriyile yüzünü kapamış sadece ağlıyordu. Bir süre sakinleşmesini bekledim. Ağlaması birazcık olsun azalınca, arabayı yolun kenarına doğru sürüp durdum. Alev'in

ellerini yüzünden aldım, gözyaşlarını sildim. Sonra ona sıkı sıkı sarıldım. 'Anlat bana ne oldu hadi canım,' dedim. Bir süre daha omuzumda ağladı. Orada ne kadar öylece birbirimize sarılı bir halde kaldık bilmiyorum. Eve dönmemiz gerekiyordu, vakit geç olmuştu. Evdekiler merak ederlerdi. Arabayı çalıştırdım, eve doğru sürmeye başladım. Ağlamaktan yorgun düşmüştü. Belliydi bir hayli de içki içmişti, nefesi alkol kokuyordu hem de leş gibi. Başını omuzuma dayadı, uyumak üzereyken, 'Semud'dan nefret ediyorum, o bir hayvan.' dedi ve uyuyakaldı.

Ertesi gün, geçen gece neler olduğunu sorduğumda net olarak hatırlamadığımı, sadece herkesin çok içki içtiğini, bahçede şişe çevirme oyunu oynamaya başladıklarını, Semud'un kendisinden öpücük kazandığını fakat Alev istemeyince, Semud'un onu zorla öpmeye çalıştığını, elinden kurtulmaya çalışırken de bahçede yere düştüğünü ve elbisesinin de çalılıklara takılıp yırtıldığını söylemişti. O günden sonra bu olayı hiç konuşmadık. Semud okulu birincilikle bitirmiş, onu mezun olmadan havada kapan büyük teknoloji şirketlerinden birinde de işe başlamıştı. Onu ne ben ne de Alev bir daha görmemiştik, ta ki Semud bizim mezuniyet balomuza gelene kadar.

Onu karşımızda görünce Alev de ben de çok şaşırdık. Alev ona sinirli sinirli bakıp hızlıca yanından yürüyüp geçti ve balonunun olduğu yere doğru yürüdü. Ben ise şaşkın ve heyecanlıydım. Neredeyse iki yıldır onu görmüyordum, ortak arkadaşlarımızdan haberlerini alıyordum ama kanlı canlı karşımda görmek bambaşka bir şeydi.

Heyecanlandım. Bir de konuşmaya başlayıp, 'Merhaba, nasılsın Şule?' dediğinde dilim tutulmuş gibiydi, sorusuna yanıt bile veremedim, sadece hayranlıkla ve aşkla ona bakıyordum. Ben ona böyle tutulmuş bir halde bakarken, 'Çok güzel olmuşsun.' diye devam ediyordu konuşmasına. Ben ise olduğum yerde, ayaklarıma beton dökülmüş gibi sabitlenmiş, hareket dahi edemiyordum. Bir adım daha yaklaştı yanıma. Yüzüme düşen bir tutam saçımı eline aldı. Alev'in ısrarı ile saçlarımı uzatmıştım. Neredeyse her gün, 'Buğday sarısı renkli lüle lüle saçların varmış. Yazık kıymışsın. İnsanlar böyle bir saça sahip olmak için kuaförlere servet ödüyor,' diye diye ikna etti beni saçlarımı uzatmam için. İyi ki de ikna etmiş, hiç de fena olmamıştı saçlarımı uzatmam. Okuldaki o popüler kızlar, hani Alev'in de arkadaşları olan benim de Alev'in en yakın arkadaşım olduğunu bildiklerinden saçlarımı boya sanıp nerede boyattığımı soruyorlardı. Saç rengim bahane oldu, iyi ki de oldu. O uzak durduğum, havalarından yanlarına kimseyi yaklaştırmayan, 'Bizi kimse seçemez, biz arkadaşlarımızı seçer, aramıza öyle alırız.' diyen kızlar meğer ne kadar da tatlılarmış. Okulda, derslerimde birinciliği elimden bırakmadığım için beni içine kapalı, derslerinden başka bir şey düşünmeyen biri olarak görüyorlarmış. Birlikte ders çalışırken, onların ödevlerine yardım ederken anlattılar bunları. Tabii, beraber vakit geçirdikçe ben onları, onlar da beni tanıdılar, açtılar içlerini. Birbirimizi tanıdıkça da önyargularımız yıkıldı. Ben onları süslü oyuncak bebekler gibi görmeyi bıraktım, onlar da benimle ilgili düşündük-

leri içine kapanık, inek, kendimi çok akıllı sandığım için tenezzül edip onlarla vakit geçirmek istemediğim ile ilgili yargılarını yıktılar. Alev'in hakkını yiyemem, ben ne kadar yalnız başıma kalıp Alev dışında kimseyle görüşmek istemesem de, o ne yaptı ne etti bizi bir araya getirdi. Başlarda zorlamalarına kızıyordum. Fakat iyi ki zorlamış. Okuldan hala görüştüğüm kızlar var. Hatta birkaçı, çalıştıkları işleri bırakıp burada çalışmaya başladılar. Aynı sana anlattığım gibi, onlara da burayı kurma hikayemi, hayallerimi, hedeflerimi ve planlarımı anlattım. Kariyerlerinde çok ilerlemiş bu arkadaşlarım, taslarını taraklarını toplayıp Gayâdaki yerlerini aldılar. Şirketin yapılandırmasını birlikte yaptık, elbet birkaç danışman eşliğinde. Neyse buraları çok uzatmayayım.

Okulun son iki yılı benim için rüya gibi geçti. Okulun en popüler kızlar kulübündeydim. Bunu hayal bile edemezdim. Onlarla vakit geçirdikçe bir değişim de yaşıyordum. Önce yüzümün yarısını kaplayan gözlüklerimi küçülttük. Yüzümün şekline uygun bir gözlük modeli seçtik kızlarla. O gün gözlükçüde çok eğlenmiştik. Ne kadar gözlük varsa denemiş, gözlükçüyü de canından bezdirmiştik. Düşünsenize yirmi tane üniversiteli kız gelip küçücük dükkanı doldurup, bir tane gözlük almak için neredeyse tüm günü orada geçirip, bir tane gözlük alıp çıkıp, gözlükçünün tüm hevesini kursağında bırakmıştık. Adamcağız en azından üç beş gözlük satarım diye düşünmüştür de işte, hayaller başka gerçekler başkaydı. Hem de her zaman, her koşulda.

Gözlüğümü değiştirdikten sonra, pijamadan hallice

olan kıyafetlerimi değiştirmeye başladık. Beni çok zorlamadan, onların demesine göre beni ürkütmeden, yavaş yavaş değişimimi yönlendirmişler. Onlar okulda, Alev de evde beni dikkatli ve özenli bir şekilde değişimime hazırlıyorlardı. Özellikle okulun son yılı derslerimiz o kadar ağırlaşmıştı ki, Alev bizim evden staj için gittiği işi dışında hiç çıkmıyordu. Sabahlara kadar çalıştığımız için de annem ona misafir odasını hazırlamış, 'Kızım git gel çok yoruluyorsun, getir eşyalarını burada kal.' demesiyle de Alev'in aileme yük olduğuna dair fikri değişmiş ve bu teklifi kabul etmişti. Gerçekten çok yoruluyordu, annemin böyle bir teklifte bulunması beni de çok mutlu etmişti. Sadece tek kişilik yatağında iki kişi uyumaya çalışmaktan helak olmuştum. Alev'i uyandırmayayım diye kıpırdamadan uyumaya çalışıyordum.

Alev de mutluydu bizimle yaşamaktan fakat iki sene önce gittiği o mezuniyet balosundan sonra sanki bir şey olmuştu ona, erkekleri yanına yaklaştırmıyordu. Oysa erkeklerle flört etmeyi, arada ufak tefek işleri için onları kullanmayı sevdiğini söyleyen de kendisiydi. Nasıl ufak tefek işler diye sorduğumda, 'Aman Şule senin şu saf saf soruların bazen beni yıldırıyor. Bazı ödevlerimi benim yerime yapmaları, kantinde yemek kuyruğuna girmeme gerek kalmadan yemeğimin oturduğum masaya gelmesi, ders kitaplarıyla dolu ağır çantamı taşımaları gibi işte.' diye bir çırpıda söyleyivermişti sözlerini. Ben de tam dediği gibi saf saf bir soru daha sormuştum, 'Alev, insanları böyle kendi çıkarın için kullanman doğru mu?' diye o da bana

‘Büyüyünce anlarsın insanları, özellikle de erkekleri böyle kullanarak ne kadar doğru bir şey yaptığımı. Erkeklerin, kadınlarla ilgili aklından geçenleri bir bilsen, tek isteklerinin bir şekilde kendilerini cinsel olarak tatmin etmek olduğunu ve bunun dışında hiçbir şeye önem vermediklerini de ancak büyüyünce öğrenirsin.’ diye sınırlı sınırlı yanıt vermişti. O gün anlattıklarının ne demek olduğunu anlamamıştım. Ancak şimdi kelimesi kelimesine anlıyorum. Çok da haklıymış sözlerinde.

Alev’i hayat erken büyütmişti. Aristokrat bir ailenin tek çocuğuydu. Katı kurallar içinde büyütülmüştü. Her şey kuralına, nizamına göre yapılmalıydı. Yaşadıkları köşkün sahibesi babaannesi öyle buyuruyormuş. Evin tüm fertleri de harfi harfine, babaannesi ne derse uyuyorlarmış. Fakat annesi, bu katı kurallara uymakta bir hayli zorluk çekiyormuş, üstelik o da benzer bir aileden gelmesine rağmen. Özgür olmak, istediği saatte uyanmak, istediğini yemek, eşyle istediği şekilde ve zamanda vakit geçirmek en çok da Alev’i istediği gibi büyütme istiyormuş. Fakat babası, ailenin tüm servetini elinde tutan annesinin sözünden çıkamıyormuş. Gel zaman git zaman annesi hastalanmaya, yataktan çıkamamaya başlamış. Kadıncağız sonunda da bir buhran geçirip kendini gecenin bir vakti asıvermiş. Tabii ki oracıkta can vermiş zavallı kadıncağız. Alev sabah annesini uyandırmaya gittiğinde onu ilk o halde gören o olmuş. Annesinin intiharından, annesini koruyamayan babasını sorumlu tutmuş. O günden beri de ne babasıyla ne de babaannesiyle konuşuyormuş. Zaten babaannesi, annesinin

ölümünden birkaç yıl sonra hastalanıp ölmüş. Gelinini, kızı gibi severmiş. Üzüntüsüne dayanamamış. Üniversiteyi, kendi yaşadıkları şehir dışında okumak istemesinin sebebi de babasının ne yüzüne ne nefesine de varlığının bir küçücük zerresine dahi artık katlanamıyor olmasından sebepmiş. Tüm okul masraflarını babasının ödemesini de bir şartla kabul etmiş, bunları borç olarak alacak ve vakti gelince ona ödeyecekmış. Alev, bazı geceler uykusundan, ‘Anne’ diyerek ağlayarak uyanırdı. O vakitler ona sıkı sıkı sarılır, birazcık da olsa yarasına merhem olmaya çalışırdım. Tabii o ne kadarına izin verirse. Zaman içerisinde Alev’in neden bizim evden çıkmak istemediğini de anlamıştım. Hiç sahip olamadığı ve bir daha da asla olamayacağı bir sıcak yuvaydı bizim ev onun için. Kendi ailesinde bulamadığını bizde bulmuştu. Biz de neler yaşadığını bildiğimiz için onu daha çok seviyor, ufak tefek asabiyetlerini anlayışla karşılıyorduk. Dünyada kendini tek başına hisseden, sevgiden yoksun büyümüş bir insandan daha çok acı çeken bir insan olamazdı ne de olsa.

Şimdi tekrar balo gecemize dönüyorum Narinciğim. Semud’u karşımda görmek hiç ama hiç beklediğim bir şey değildi. O ise her zamanki kendinden emin ifadesiyle ve dudağındaki küçük, tatlı ve çapkın gülümsemesiyle bana bakıyordu. Benim olduğum yere betonla çakıldığımı anlamış olacak ki bir iki adım atıp bana doğru gelebileceği en yakın yere kadar geldi ve konuşmaya başladı, ‘Şule, sana bir söz vermiştim, ders çalıştığımız günlerden bir gün.’ Hangi söz olduğunu hatırlamıyordum ki ben, hala şaşkın şaşkın

onun gözlerinin içine bakıyordum. Biraz daha yaklaştı. Nefesinin sesi kulaklarımdaydı. Vücudumdaki her bir hücrem o an sanırım Semud diye bağıyorlardı. Umarım vücudumun sesini duyan tek bendim. Yutkundum. Nefesin sesi konuşmaya devam etti. 'Mezuniyet balona gelip, ilk dansını seninle yapacağıma söz vermiştim. Hatırla,' dedi.

Sanırım ben bir rüyadaydım. Kızlar bana Külkedisi de-yip duruyorlardı. Babamdan duymuşlardı onlar da devam ettiriyorlardı. Semud, ayağıma camdan ayakkabının tekini giydirecek olan prensim, ben de prensesiydim, külden olan. O bana dokununca külleri her bir yana dağılacak olan, belki de Anka kuşu gibi küllerinden yeniden doğacak olan. Ben heyecandan titrer halde bunları düşünürken elini uzattı bana doğru, 'Hadi prenses ilk dansımızı edelim.' diyerek ür-kerek uzattığım elimi tuttu. Balo salonuna doğru yürüdük.

Gerisi rüya gibiydi. Bütün gece dans ettik, benim dı-şım da kimseyle ilgilenmedi. Sadece, 'Çok güzel olmuşsun, nasıl sendeki bu güzelliği göremedim.' diyor, elimi hiç bırakmıyordu. Gecenin sonunda beni eve bırakırken ça-lışığı şirkette de işimin hazır olduğunu, okulu birincilikle bitiren bir fizikçiye her zaman yer olduğunu söyleyip, ya-nağıma küçük bir öpücük kondurdu. O gün rüya gibi başlayan yeni hayatımın bir kabusu dönüşeceğini nereden bilebilirdim ki...

Ailem, Semud'un çalıştığı şirketten gelen iş teklifine çok sevinmişti. Kariyerimde ilerlemek için ne kadar da doğru bir yer olduğuna dair övgüler yağdırıp duruyorlar, Semud'u da bu işi bana sağladığı için 'teşekkür' etmek için

evimize yemeğe davet etmek istediklerini söylüyorlardı. Etrafımdaki herkes çok mutluydu, ailem, arkadaşlarım, üniversitedeki hocalarım. Bir tek Alev değildi. Çok garip davranıyordu. Bana iş bulduğu şirketi bile kötiledi. Zaten o şirketin, okullarını birincilikle bitirenleri topladığını, Semud'un yaptığının abartılacak bir şey olmadığını, her halükarda bana iş teklifi geleceğini söyleyip duruyordu. Semud'u sevmediğini hatta o günden sonra ismini bile ağzına almadığını ve kimseye de aldırmadığını bilmesem, Semud'un bana olan ilgisini kısıkanıyor diye düşünecektim. Ben ise havalarda uçuyor, Alev'in hiçbir dediğini duymu-yordum. Oysa haklıydı. Zaten bana iş teklif edeceklerdi ve Semud bana bu durumu bambaşka bir şekilde yansıtmıştı. Gençtim, körpeciğim, çok masumum ve Semud benim prensimdi. Ne dese inanacak ve yapacaktım zaten ve öyle de oldu, ben gerçek dünyaya uyanana kadar.

Ben, Semud'un şirketinde çalışmaya başlarken Alev de rakip şirketlerden birinde çalışmaya başladı. Başlarda çok sık görüşebiliyorduk. Fakat zamanla, iş hayatımızda ne kadar meşgul olduğumuz yalanını söyleyerek birbirimiz-den uzaklaştık. Sürekli Semud'u kötülemesi hiç hoşuma gitmiyordu. O benim kahramanımdı, o kadar. Üstüne üstlük Alev'in yaşam şeklini de hiç onaylamıyordum. Ba-şarı hırsı gözünü bürümüştü ve bunun için yapmayacağı şey de yoktu. Ne de olsa kaybedeceği bir şey yoktu, hep öyle derdi. 'Ben annemi kaybettim. Bu dünyada her şeyi kaybedebilirim ve bana hiçbir şey olmaz Şulecim.' diye söy-lenip dururdu her zora düştüğünde. Haklıydı da. İçinden

çıkılmaz sanılan durumlarda bile, ‘Daha kötü ne olabilir ki!’ diye düşünüp o cesaretiyle etrafı alev gibi yakıp bir çıkış yolunu bulurdu. Bu cesaretli davranışları sayesinde çok kısa sürede kariyerinde parlamaya başladı. Yılın en yetenekli genç iş insanı ödülünü bile aldı. Gerçi o aldığı ödüllerden biriydi sadece. Başarısını, Semud’un çalıştığı şirkette üst düzey yönetici olarak taçlandırdı. Artık Semud da dahil hepimizin yöneticisiydi.

Alev şirkette çalışmaya başladığında, Semud’la ilişkimizin sadece iş arkadaşlığından ibaret olmadığını, sevgili olduğumuzu hatta hamile olmamdam dolayı evlenmek üzere olduğumuzu öğrenmiş oldu. Bir gün beni asistanı aracılığıyla ofisinde görüşmeye çağırdı. Ağzına ne geliyorsa söyledi desem yalan olmaz. Beni vakti zamanında o kadar uyarmasına rağmen nasıl Semud ile ilişkim olabilirmiş? Hamile olmasam benimle evlenir miymiş? Hepsini bir kenara bırakıp ona, hayatındaki böyle önemli iki şeyi; evlilik ve çocuk sahibi olmayı nasıl olur da söylemezmişim? Artık onun can dostu değilmişim de, beni terketmiş de, artık dünyanın kaç bucak olduğunu kendim görecektim de, verdi vermişti. O gün Alev’in karşında bu defa susmadım ve yanıt verdim, ‘Neden mi Alev, birincisi bu hayatı ben yaşıyorum sen değil, ikincisi ise sen burnunun ucunu bile göremeyecek kadar meşguldün. Zahmet edip seni aramalarımın birine cevap verebilseydin ya da uygun vaktinde bir zahmet bana dönüş yapabilseydin hayatımda neler olup bittiğinden de haberin olurdu. Bir de yakında istifa edeceğim haberin olsun, başkalarından değil benden

duy. Evlendikten sonra çalışmama kararı aldım. Kendi ailemle ilgileneceğim.’ dedim. Alev, hem şaşkın hem de öfkeli bakışlarıyla bana bakarak, ‘Sen aptalsın kızım. Bu kadar okudun, işinde de başarılısın. Şimdi hepsini çöpe mi atacaksın?’ diye yanıt verdi. O an orada çok şey söyledim de derin bir nefes aldım en derinlerime doğru ve gülümseyerek sadece, ‘Evet,’ dedim ve odasından çıktım. Düğünüm, doğumum, çocuklarımla doğum günleri gibi önemli günler dışında da neredeyse hiç görüşmedik. Semud benim kocamdı, biz bir aileydik ve onun her buluşmamızda Semud’la ilgili ileri geri konuşmasından, beni aldattığını ima etmesinden hoşlanmıyordum. Aslına bakılırsa benim koyduğum mesafeden dolayı da çok sık görüşmüyorduk. Zaten istesek de pek görüşebilecek gibi değildik, ben çocukları o da kariyerini büyütme kendini adamıştı. Sadece evlendikten sonra değişmeye başladı, o vakitler daha sık görüşmeye başladık. Sarp ona iyi gelmişti. Artık Alev kendi ailesini kurmuştu. Eşi ve bir anda Yaradan’ın ona hediyesi İnci. Belki de hep hayalini kurduğu mutlu ve sıcak aileyi kurabilecekti. Yıllardan beri çocuk sahibi olmaya çalışıyorlardı ve olmuyordu. Sarp bunun için Alev’i suçluyordu, Alev de onu. Her ikisinin de bağımlılıkları vardı ve bu sağlıklarını etkiliyor dolayısıyla ne yöntemi denerlerse denesinler çocuk sahibi olamıyorlardı. Alev başarıya, Sarp ise alkole ve kumara bağımlıydı.

İnci’nin hayatlarına gelmesiyle Alev’in eski hallerinden çok eser kalmadı. Yine esip gürlüyordu ancak fırtına gibi değil de meltem gibiydi. İçtiği antidepressanlar ve gördüğü

alkol tedavisi sanırım ona iyi gelmişti. Ona iyi gelmişti de biz artık eskisi gibi değildik, en azından ben eskisi gibi değildim. Yıllar içinde, sanırım gittiğim terapilerin de olumlu etkisiyle ne Alev'in beni olur olmadık vakitlerde aşığılamasını, ne de zamanla ilgisi ve sevgisi azalıp beni başka kadınlarla aldatan kocamın gözümü boyayıp, sus payı olsun diye aldığı pahalı hediyeleri artık kabul edemiyordum.

Gaya'yı kurma fikrim o yıllarda başladı. Çocuklar ilkokulu bitirmişlerdi, ben de rahatlamıştım. Önce işe bilgilerimi tazelemekle başladım. Birkaç eğitime katıldım. Sonra, 'Ben hangi işi yaparsam mutlu olurum?' diye kendime sormaya başladım. Birkaç yılım bunun ne olduğunu aramakla geçti. Aslında aradığım kendimmiş sonradan fark ettim. Meğer insanın kendini tanıması ne de zorlu bir yolculukmuş. Terapilerim, araştırmalarım, eğitimlerim derken zaten gözümün önünde duran, beni en çok mutlu eden şeyi görmemi sağladı. Alev'e kızıyordum; 'Burnunun ucunu göremiyorsun!' diye de asıl göremeyen benmişim. Gözümün önündeki ise puzzledı, yapboz yani Türkçesiyle. Hayat da böyle değil miydi, bir şeyi inşa edip yapıp yapıp bozmuyor muyduk? Böylece yapboz işine girmeye karar verdim. Fakat benim bir farkım olacaktı, günümüze de ayak uydurmam gerekiyordu. Ben de internet ortamında, 'sanal' olarak bir puzzle yapma sistemi geliştirdim, özellikle de çocukların oynayabileceği ve zekalarını geliştirmeye yönelik olanları. Önce mutlu olacağım işimi buldum, kurdum. Elbette bunu yapacağımdan önceleri kimseye bahsetmedim.

Semud ve Alev bilseler, 'Ne gerek var, hem bu yaştan sonra çalışamazsın ki sen her şey çok değişti, rahata da alıştın, çocuklar da büyüdü en önemlisi de paraya ihtiyacın yok.' diyerek beni yolumdan çevirmeye çalışırlardı. Her ikisi de iş dünyasının başarılı isimlerinden oldukları için ben de bir an olsun onları dinleyip inandığımdan vazgeçebilirdim. İyi ki öyle yapmışım. Onların o vakitler bilemediği ya da anlayamayacağı bir şey vardı ki o da ihtiyacımın para değil kendi mutlu olduğum işimi yaparak kendimi gerçekleştirmeye ihtiyacım olduğuydu.

İşte Narinciğim şirketimi böyle kurdum. Kurar kurmaz da Semud'dan ayrıldım. Artık tek başıma kendi ayaklarımın üzerinde duruyorum. Şirkete de kendime benzeyen iş arkadaşlarımı çalışmak için davet ediyorum. Ödünç aldığımız ışıklar yerine kendi ışığımızı kendimiz yaratıp, ışıllı ışıllı parlamalım diye."

Şule Hanım'la bu görüşmemizi yaptıktan sonra kendi ışığımı yakabilmek için onunla çalışmayı kabul ettim Alev Hanımcığım. "Çok da iyi etmişsin Narinciğim hem de çok."

Narin'le ayrıldıktan sonra uzun uzun ne menem bir insan olduğumu ve tek dostuma nasıl davrandığımı ve yıllarca beni terk ettiği için ona bitmeyen bir öfkeyi boşuna duyduğumu en önemlisi de o gece baloda aslında Semud'un beni değil benim onu zorla öpmeye çalışmam ve onun beni istememesinden dolayı duyduğum öfkeyi de içimde ne kadar da büyütüp, Şule'ye ne büyük zararlar verdiğimi düşünüp durdum. Bravo bana, insanları kendimden nefret ettirmede üzerime yok. Al sana bir başarı

hikayesi daha Alev Hanım. Başarısız olmaya ne benim ne de etrafımda olan kimsenin hakkı yok ya, her bir tarafım başarı hikayesi ile dolu maşallah. Etrafımda kim var kim yok herkesi küçük gördüm, aşağıladım. Sarp, kendi sorunlarının çözümünü doktora gitmek yerine içki şişelerinde bulunduğu için, Şule kariyerinden vazgeçip aile olmayı seçtiği için, babam annesine karşı gelip annemi koruyamadığı için suçlu ve başarısızdı. Peki ben neydim, süttten çıkmış ak kaşıktım değil mi? Annesinin intiharının gerçek sebeplerini öğrenmek yerine bundan kaçan ve tüm suçu babama, babaanneme ve hatta onun tüm sülalesine maleden bir zavallıyım. Hastalık derecesinde başarılı olma takıntısı olan, kendini göremeyen bir ezik. Öyle olmasaydım şimdi burada, bulunduğum bu yerde kilit altındaymışım gibi hissetmezdim değil mi? Lüks bir semtte, yeşillikler içerisindeki bu apartmanın en güzel dairesinde, son moda eşyalarla döşenmiş modern bir hapishanedeyim. Tek dostum da, doktorumun önerdiği içimi döktüğüm bu defterim, 'deli defterim.' Aklımdakini, içimdekini pervasızca kustuğum, hazine değerindeki defterim.

Nerde kalmıştım, ha Emine Abla'nın İnci'yi doktordan almasında. Herşeyi tam olarak hatırlayamıyorum, yani kelimesi kelimesine. Zihnim bulanık. Sislerin arasında hatırladığım kadarıyla yazıyorum sana sevgili deli defterim.

Emine Abla, İnci'nin doktoru arayınca çocuk için endişelenip, çocuk korkmasın diye "Tamam kızım, ben geliyorum almaya." demiş. Gidip almış İnci'yi ve lokantaya getirmiş. Tüm itirazlarına rağmen güzel bir menemen

yapmış, yanına da bir somun eklemek koymuş. Bal, kaymak, sucuk, beyaz peynir de koymuş yanına bir güzel. "Ama bunları yemem yasak." demiş İnci. "Hadi çok konuşma da yemeye başla. Çayını da getiriyorum şimdi." deyip içeriden izlemeye başlamış İnci'yi. Bandıra bandıra menemeni yerken, gözyaşlarını da akıtmış evladımın halini görünce. Çocuk kıtlıktan çıkmış gibi bandıra bandıra yemiş menemeni. Ben de böyle bir anneyim işte. Başkası için çalışıp kendini paralayıp, burnunun ucunda 'ölmek istiyorum.' diyen kızını bile göremeyen. Belki de en doğrusu bu işti benim için, bok temizlemek. Layığımlı da bulmuştum işte. Yaradan'ın yüce adaleti tecelli ediyordu işte. Derlerdi de inanmazdım. Saçmalık gelirdi böyle şeylere inanmak. Ne büyük hata etmişim, meğer doğruymuş.

Emine Abla bir yandan İnci ile, bir yandan lokantanın işleriyle, bir yandan da ofisindeki kanepede dünden kalma olan Sarp'la ilgileniyormuş. Yavaş yavaş akşam servisini hazırlamak gerekiyormuş. Sarp'ı da bir türlü uyandıramamış, boşaltmış tepesinden aşağıya bir kova buz gibi suyu. Allah, diye uyanmış sonra bizimki. Oh canıma değsin, iyi olmuş.

O gün şirkette işim bittiğinde önce eve gittim. Duş alıp lokantanın ofisine kapanacaktım yine. Beni bekleyen dağ gibi evrak işleri vardı. Bir haftadır uğrayamamıştım yurtdışı seyahatimden sebep. Sağolsun Sarp da elini sürmemiştir. Gerçi sürse ne olacak, hesap kitaptan mı onlar o. Tanımadığım biri kapıyı açtı. Şaşırdım, kim olduğunu sordum. Emine'ymiş adı. Panikle "İnci nerede?" diyebilirdim. "Siz nasıl girdiniz içeri?" diye sorularımı sert bir ses

tonuyla sıralamaya başladım. “Dur kızım dur, bir soluk al.” diye tersledi önce. “Bir otur nefes al.” İlk defa biri beni tersliyordu. “Evinin soymaya gelmedik herhalde, rahat ol. Öyle olsa kapıyı çalmazdım öyle değil mi?” Bir yandan da kalbim büyük bir hızla atmaya başladı. Panik atağım geliyordu. Artık ne zaman geleceğini biliyordum. “Ben kötü oluyorum,” diyebilirdim. Oturttu beni. Bir bardak su getirdi. Böyle durumlarda içtiğim bir ilaç vardı. Onu istedim büyük bir sakinlikle. İşte yaptığım en iyi şey kriz yönetmek olduğundan kendi yaşadığım krizi de büyük bir soğukkanlılıkla yönetebiliyordum. İlacı getirdi büyük bir telaşla Emine Ablam. İçince rahatladım. İlacın etkisini göstermesiyle sakinleştim. Onu tanı mıyordum ama bir yerde de gördüm gibi hatırlıyordum. Ama çıkaramıyordum. Zihnim yine bana oyunlar oynuyordu. Kendimi toparlayabilmiş ve Emine Ablam’a bizim restoranda ne iş yaptığını, kim olduğunu sormuştum. Sonra anlatınca hatırladım Sarp için çalıştığını. O da benim gibi gece gelip sabaha karşı çıkıyordu. Lokantanın mezecisi, zeytinyağlıcısı, bulaşıkçısı... görünen o ki her şeyiydi. Hatta çocuk bakıcısı bile diyebilirdik. İsviçre çakıları gibiydi. Neye lazımsa o işe yarıyordu.

Ben, yine yüzüme her zaman taktığım ciddi iş kadını Alev maskesini takıp, bizim için çalışan personelimizi daha yakından tanımak, ne menem bir insan olduğunu anlamak için, “Sen nasıl bizimle çalışmaya başladın?” diye sordum o da hikayesini anlatmaya başladı. Hayatlarımız, uzaktan kendimize bakabildiğimizde ne de sefil birer hi-

kaye aslında. Neden mi sefil? Başu belli sonu da. Biz acizler de sonunun değişmeyeceğini bildiğimiz halde bunu bir güzel yoksayıp cebelleşir dururuz başının doğum ve sonunun ölüm olduğu, ince bir çizgi üzerinde yürüdüğümüz hayatlarımızda. Elbette başrolüyüzdür her birimiz kendi hayat oyunumuzun. Başkalarının hayatında birer figüran olduğumuzu da, her canlının vakti dolduğunda ölümün acı tadını tadacağını da unuttur, hoyratça vaktimizi, kimi vakitler incir çekirdeğini bile doldurmayacak osuruktan meseleler için harcar dururuz. Aslında doğarken, hayat oyununu kazanamayacağımızı ve başarısız olacağımızı biliriz, ölüm karşısında da aynen benim gibi başarılı olmak için cebelleşir durur, cebelleştikçe bataklığa biraz daha gömülür ve en sonunda da kendimizin katili olur, yaratıldığımız çamurun içinde son nefesimizi veririz. Ez cümle, benim yaptığım gibi hırslarımızın esiri olur, ölmeden önce defalarca ölürüz, batarken çamurun dibine doğru. Kendimi batırdığımız yetmez, -doğru ya yalnızlık Allah’a mahsustur- beraberimizde bizi kurtarmaya çalışanları da götürürüz. Benim aynı Cevher’i, Sarp’ı götürdüğüm gibi. Eeeee oyun dediğin tek başına oynanmaz ki değil mi, oyun olabilmesi için bir de oyun arkadaşına, arkadaşlarımıza ihtiyacımız var.

Emine Ablam, bizim dükkanın olduğu binadaki Lilipud Modaevi’nde çalışıyormuş. Oranın temizlik, mutfak işlerini yapıyor, vakti kalırsa da terzilere yardım ediyormuş. Oradaki işi bittiğinde de inşaat temizliği işlerine gidiyormuş. Annesi temizlikçiymiş. Benimki ana mesleği der, “Anam

orospu olsa benim de orospu olmam gerekiyor sanki değil mi?” diye de gülererek ekledi.

Bir gün merak edip bizim restorana gezmeye girmiş. Bu zenginler nasıl yerde yemek yiyor, bir çaya kahveye eşek yükü parayı nasıl veriyorlar diye cesaretini toplayıp içeri girmiş. Ortalık sakinmiş. Zaten ondan sebep girebilmiş. Restoran, öğlen servisinden sonra kapanıyordu ki akşam servisine hazırlanabilsinler. İçeriye gezerken, yemeklerin durduğu dolaba doğru yürümüş. Yıllardan beri hayali şöyle küçük bir yer açmakmış. İki üç masalık. Zeytinyağlı yemekler yaptığı, her gün iki tencere yemek kaydattığı, kuzinede mısır ekmeği pişireceği, gelenle gidenle dertleştiği bir yeri olsun istiyordu. En çok da genç müşterileri olsun istemiş. Gençlerle vakit geçirmek ona çok iyi geliyormuş. “Kendimi genç, enerjik hissediyorum onlarla vakit geçirdikçe.” diyordu. Yemek yapmayı çok sevdiğinden Sırma da onu çağırırılmış. İşlerin hepsine birden yetişemiyormuş.

Sırma, oturduğu mahalledeki Elibol Lokantası'nın sahibesiymiş. Emine, Sırma'yı anlatırken bir durakladı ve sonra onun hayat hikayesini anlatmaya koyuldu.

“Abla be, sen neden ‘Kâbe’ m insandır.’ diyorsun?” diye sormuş Emine Sırma'ya, nam-ı diğer ‘Eli Bol’ ablaya. Sabahın erken saatleriymiş o gün. O da Sırma da sabah ezanıyla kalkarlarmış yataktan ve hayata başlarlarmış. Gel kız, demiş Sırma. ‘Anlatayım, bir de kahve yapayım köpüklü köpüklü mis gibi. Sabah kahvesi içelim. Yemeklerimi de ateşe koydum. Öğlen servisine kadar her şeyim hazır. Kızlar da gelince diğer işlere koyulurlar. Rahatız yani.’

Yapıp gelmiş kahveleri, gözlerinde hüznle mutluluk karışımı bir hal varmış hep Eli Bol Abla'nın. Ona çok nadir ismiyle hitap ederlermiş. Kafenin adını “Eli Bol” koymuştu. Gerçekten eli de boldu, dağıttığı sevgi de. Sırma, başlamış anlatmaya...

‘Ben, Bergama'nın Narlıca köyündenim. Küçük bir köy evimiz vardı. Hayvanlarla, tarlamızla uğraşırdık. İlkokul beşinci sınıftan sonra da okumadım. Köyde işler çaktır, bitmez. Çalışacak adam lazım Emine biliyor musun? On altı yaşına geldiğimde görücü usulü uzak akrabalarından biriyle, İbrahim Ağabeyinle evlendirildik. Küçüğüz daha diye -enişten de on yedi yaşındaydı o zamanlar, biliyor musun?- kayınvalidemin yanında yaşıyorduk. On sekizine geldiğinde enişten askere gitti. Ben de o sıralarda hamile olduğumu öğrendim. Enişten gidince görümcelerim, kaynanam bana türlü türlü eziyetler yaptılar. Hamileyken evin, bahçenin, ahırın tüm işlerini bana yaptırıyorlardı. Arada kayınbabam döverdi beni. Enişten askerden geldiğinde rahatladım biraz. Laf sokmaları hep devam etti, o ayrı tabii. İlk çocuğumuz erkekti, adını Fatih koyduk. Bir sene yaşamadı, rahmetli oldu. Ömrü o kadarmış. Rabbim verdi Rabbim aldı. dedim. Cenazesine ne kayınvalidem ne görümcem ne de akrabalarım geldi. Yıllarca yasını tuttum evladımın. Sonra üç tane kızım oldu, İlknur, Sezen, Ceyda.

Maşallah korktuğumuz gibi olmadı, İlknur'umuz sağlıklıydı. Enişten, Soma'da maden ocağına girip çalışmaya başladı. Ben de Dikili'de kadın pazarında tezgâh açtım. Yazın işlerim çok iyi oluyordu. Gözleme, içli köfte, ayran,

tarhana, turşu, reçel... İşte ablacım, kendi evime ne yapıyorsam tezgâha da koyup satıyordum. Malzememi de bol tutardım. Ondan bana Eli Bol derler. Çocuklar da okula başlayınca, baktık işlerimiz de iyi gidiyor şükür, Dikili'de ev tuttuk. Köyden sütümü, sebzemi, meyvemi temin ediyordum. Pazardan benim kazandıklarım ve eniştenin kazandığıyla geçinip gidiyorduk. Bir gün okuldan haber geldi. İlknur'u hastaneye bırakmışlar. Bıraktım tezgâhı, koştum hastaneye. Cüzdanımı bile yanıma almamışım. Ellerim unlu. Doktorlar günlerce testler yaptılar hastalığının sebebini bulmak için. İlik kanseri çıktı kızım. Ak-raba evliliklerinde hastalıkların olması normalmiş. Ah be Emineciğim! Ben bilseydim evlenir miydim akrabamla?

Tedavisi yıllarca sürdü. İliğimi verdim. Ne var ne yok sattık. Bir enişten, bir ben işte. Bir Allah'ın kulu yardım etmedi. Aylarca hastanede karantina odasında kaldık; penceresiz, ışısız bir odada. Kızım günden güne eriyip gidiyordu. Sonra üçüncü kızım Ceyda'da başka bir hastalık çıktı. Rabbim bu sınavları verdiyse vardır bir sebebi, dedik eniştenle. Her güne bir umutla başladık. Ama doktorlar her gün tam tersini söylüyorlardı. Bir gün uyandı İlknur, durumu çok ağırdı. 'Anne bir bardak çay içirsene bana.' dedi. Çok severdi çayı. Ondan ben dükkândan taze çayımı hiç eksik etmem, gelene gidene ikram ederim, kızımın ruhuna değsin diye. Artık ağırlaşmıştı, küçücük kalmıştı. Babası da Ceyda'nın hastalığıyla ilgileniyordu.

Eniştenle bir gün oturduk konuştuk. Bilincini de kaybetmişti artık İlknur'umuz. 'Artık vedalaşalım hanım.' dedi. O

gün vedalaştık. 'Sütüm de iliğim de helal olsun kızım sana, mahşerde buluşuruz.' dedim. Sanki bunu bekliyormuş gibi ertesi gün rahmetli oldu yavrum. Daha on iki yaşındaydı. Cenazesine yine hiçbir akrabam gelmedi. Niye gelmediler dedim ablam kendi kendime. Onun sebebini biz hiç bilemedik. İki evladımı toprağa verdim. Onları o kadar özlüyorum ki... Sanki kalbimde bir cam parçası var, her nefes alışımında kalbime batıyor. Ceyda için çok uğraştık, ameliyat ettirdik. Hep eş dost yardım etti bize. Allah bin kere razı olsun. Kurtardık kızını. Şimdi yanımda hep gözümün önünde. Yavaş yavaş iyileşiyor. Hala tedavisi devam ediyor, biliyorsun işte. Biraz okulundan geri kaldı ama onun da telafisi var be gülüm! Öbür kızını da evlendirdik, Zonguldak'a gelin gitti. Allah uzun ömürler versin, bir de erkek torumuz oldu, Aslan. Ellerinden öper.

Bir gün enişten tuttu elimden beni bir dükkâna soktu. 'Al, sana burayı tuttum.' dedi. Pazarın karşı çaprazındaki dükkandı burası, affedersin, tuvaletine girerdik pazardayken. Her seferinde de burası benim olsa diye hayal ederdim. Enişten de biliyor bunu, emeklilik ikramiyesiyle tutmuş burayı. 'Geldik gidiyoruz. Hayalini gerçekleştirelim.' diye. Sonra ufak ufak başladık dükkânı kurmaya. İlk iş 'Eli Bol' tabelasını asmak oldu. Ben evlatlarım ölünce hiç ilaç içmedim Emine. Ne varsa insanda var, dedim. Bela da şifa da ondan gelir diye. Burasını evimin misafir odası gibi belledim. Gelen gidene misafir ettim, yemekler yaptım çeşit çeşit. Gelene gidene de anlattım derdimi. Anlattıkça da hafifledim. Ben de enişten de... Dermanım oldular benim.

Ailemizden, akrabalarımızdan görmediğimiz sevgiyi, şefkati gösterdiler. Biz de iyileşmeye, toparlanmaya başladık.

Ben derdimi anlattıkça gelenler de anlatmaya başladı. Birbirimize içimizi dökmeye başladık. Rabbim herkese kaldırabildiği kadarını veriyordu. ‘Evladını toprağa gömmek gibisi olur mu?’ diye soruyordu gelen giden. ‘Abla, bu kadar acıya rağmen nasıl gülebiliyorsun?’ diye soruyorlardı en çok. Ben de ‘Işık olabilmek için mum olup yanmak lazım.’ diyordum. ‘Rabbim bir dert veriyorsa hepsi sınavdır.’ diyordum. Burada geçiciyiz, sınavdayız. Elbet bu sınav bitince evladıyla cennetinde buluşacağım. Benim halimi görenler, benden şevk alıyorlardı. Cesaretleniyorlardı. Bir tek ölümün çaresi yoktu. Bundan başka her şeyin bir çaresi bulunur, diyordum. Ağlayarak başlayan sohbetimiz gülerek tamamlanıyordu ya, işte o zaman içimi bir huzur kaplıyordu.

Bergama’da ki doktorlar küçük kızın tedavisi için bizi İstanbul’a gönderince biz de orayı kapadık. Buradaki küçük dükkânı açtık. Burası da oldu bir tekke, çorbamız hep kaynadı şükür. Burada da gelene gidene, derdini paylaşanlara ışık olabildik. Ama cılız ama güçlü bir ışık...

Emine, insan insanda iyileşiyor. Ben bunca yıldan sonra bunu gördüm, anladım. Nasıl ki her gün Allah’a dua ediyoruz. Onun sureti de ilaç oluyor işte. Hem ne demiş: ‘Biz size ruhumuzdan üfledik.’

Tutmuş iki elinden Sırma’nın öpmüş Emine tek tek, sonra da alnına koymuş. Her ikisinin gözlerinden birer damla yaş akmış. “Hadi kapat da falına bakayım.” demiş

Sırma Emine’ye “Tamam.” demiş o da “Bakalım hayırlı kısmetim ne zaman geliyor?” demiş Sırma, gülüşmüşler. Karamsar hava dağılıvermiş. O gün bugün de can dostu, birbirlerinin yareni olmuşlar. Keşke biz de Şule ile böyle can dostu kalabilseydik, keşke.

Emine, Sırma’nın hikayesini anlattıktan sonra kendi hikayesini anlatmaya devam etti. Yemek yapmayı çok sevdiğinden, Elibol’a Sırma’nın yardımına gidiyormuş. Sırma, Elibol’un günlük işleri dışında, geceleri sokakta yaşayanlara yemek dağıtıyormuş. Zengin pazarlarında tezgâh açıp yemek de satıyormuş. Zeytinyağlı yaprak sarması, dolma, mercimek köftesi, el açması börekler... Bayramlarda baklava, yılbaşlarında soğuk mezeler... Zenginlerin yapmayı zor gördüğü ne varsa onları yapıyormuş. Sırma’ya, tek Emine değil tüm mahalleli yardım ediyormuş. Pavyondan kızlar sabah gün doğarken çıkarlar, hali kalmış olanlar gelir yardım ederlermiş Elibol’da. Kızların da eli lezzetliymiş. Emine onlara yemek yapmanın inceliklerini öğretirmiş yemekleri yaparken. Bazı geceler uyku tutmaz, kızlar da işe gitmedi ise sabaha kadar yaprak sarar, mantı açar sohbet ederlermiş. Emine’de de bir umut. Belki Leyla’dan bir haber alır diye laflarlar dururlar, bir yandan da tencere tencere yemek yaparlarmış. Hatta, kızlar pavyonun patronu Süleyman Ağa’ya Elibol’u ve Emine Abla’nın ne kadar güzel soğuk mezeler yaptığını anlatmışlar, o da hem gece gelip bedava yemek yiyen garibanlara faydası olsun hem de pavyonun mutfağında çalışan kendi Eminelerinin yükü azalsın diye Elibol’a sipariş vermiş. Cevher, pavyonda şarkı

söylemeye başladığından beri dükkan dolup taşıyor, Emine de bu kadar insana yemek yapmaya yetişemiyorum diye beynini sikip duruyormuş Süleyman Ağa'nın. Böyle bir teklif gelince de hemencecik kabul etmiş. Yoksa garibanları doyurmak da pek umurunda değilmiş. Zaten kendi işyeri gariban doluymuş.

“Hayır kurumu gibiydi zaten. Pavyondaki kızlar kendileri çalışıyor, kendileri kazanıyordu. Pavyonun fedailerini de onları koruyordu itten kopuktan ne güzel işte. Gerçi korumaya da ne gerek vardı. Kendi ailelerinin, akrabalarının, kocalarının, kardeşlerinin verdiği zarardan daha büyük zararı cümle alem bir araya gelse veremezdi bunlara. Masum çocukların hayatlarını öldüren katillerdi bunların aileleri. Kimi kendi öz çocuğuna tecavüz eder, kimileri üç otuz paraya kumarda satar. Aman be neler neler gördüm ben bu alemde. Beni bile babam sattı ya, şerefsiz. Hakkı Ağa bana sahip çıkmasa, evladı gibi davranmasa ben de bu nonoşlar gibi olurum. Allah korusun. Ondan ben de Kadir'e böyle sahip çıkıyorum. Kendime de kızmıyor değilim, o gün oğlunu pavyona, o Allah'ı kitabı olmayan erkeklerin yataklarına koyalım diye satmaya gelen şerefsiz babasını öldürmediğim için. Tek pişmanlığım da budur benim bu alemde. Nasıl ki Hakkı Ağa bana sahip çıktı bu alemin racionunu öğretti, sayesinde mesleğim de oldu, ben de Kadir'e öğretiyorum şimdi. Burası, pavyon bizim ekmek tekmemiz, burada çalışan herkes, kızlar da dahil ekmek paraları için çalışıyor. Burada çalışan herkes bize emanetti ve kimse de özellikle de Kadir, ekmek yediği kaba sışmayacak. Kısaca

benim ona öğrettim kurallara uymamazlık edip bana ihanet etmeyecek, edenin de gözünün yaşına bakmayacaktı. Aynı benim gibi. Hele hele, her fedainin düştüğü o tuzağa düşüp dükkanda çalışan kızlardan birine abasını yakmayacaktı. Heeee ben bu alemde çok görmüştüm böylelerini ve sonlarının da ne boktan olduğunu. İşte ben de tam da bu sebepten oğlum gibi büyüttüğüm Kadir'imi onsekizine gelir gelmez bizim köyden helal süt emmiş bir kızla evlendirdim. Kızı da köyden bunun yanına büyük şehre taşıttırmadım, peşi sıra da çocukları olunca içime sular serpilmişti. Kadir yanlış yola sapıp bir orospuya aşık olup ne kendini ne beni yakardı. Çünkü bunun cezası belliydi bizim alemde; ölüm ve ben kendi çocuğumun ölüm fermanını imzalayıp kalemi kıracak kadar da güçlü değilim.”

Bu Emine bence yanlış meslek yapıyordu. Kesinlikle yazar olmalıydı, nasıl da anlatıyordu alakasız insanların hayatlarını yeri geldikçe. Nasıl da araya Süleyman Ağa'yı sokuşturdu. Ona da Cevher anlatmış. Bir gün, Süleyman Ağa çok içtiğinde, aynı pavyona gelip kızlarla dertleşen, içinde ne varsa döken adamlar gibi boşaltmış içindekileri Cevher'e. Kızlardan bahsedince, bunu anlatmadan olmamış. Ne de olsa kızların patronuymuş, aslında patron değil de baba yerine koydukları adam gibi adam işte.

“Ha nerde kalmıştım, dur dur hatırladım.” Ben unuttuğum nerde kaldığını da o unutmuyordu. Sonra devam ettiği kaldığı yer onun için her neresi ise, ben ise kim kimdir diye anlattıklarını anlamaya, hazmetmeye çalışıyordum. Bir tane de mutlu bir hikayesi yoktu çevresin-

dekilerinin. İçim yine daralmaya başlıyordu, bir yudum suyumdan içtim ve dinlemeye devam ettim, bir umut belki bir mutlu hikaye anlatır diye.

“Kızım gidin dinlenin, dediğinde Sırma Abla biz de bir yerinden turalım işin, diye pavyonda çalışan kızlar sitem ederlermiş. Hatta kızlar, boş günlerinde liste yapmışlar. Sırma, pazarlara gidip tezgâh açtığına dükkâna bakarlar-mış. Onları da pazara çağırduğunda ‘Abla mahallede bizim kim olduğumuzu biliyorlar, oralarda biri denk gelir, adın kötüye çıkar, işlerin bozulur.’ deyip Sırma’yı gönderirler-miş. Kızlar, tüm itirazlarına rağmen gitmezlermiş de, hep Emine gidermiş işten izin koparabildiğinde. Kızlar, ‘Abla, sen git, hem internette de anlamıyorsun, internette gelen yemek siparişleri de takip edemiyorsun. Biz onları halle-delim. Biliyorsun bu zenginleri küstürmemek lazım. Bir kere siparişleri gitmesin ortalığı birbirine katarlar. Biz hiç dükkândan çıkmayız, arkada siparişlerin, akşamın hazırlı-ğını yaparız, Elif’le Hasret abla da teslimlere gider. Elif’in gidemeyeceği yerlere de -biliyorsun bu zengin züppeler kaç kere kıza tükürdüler kapalı diye- hani şu senin dükkâna gelip bir şeyler yazıp duran taslarla bir şeyler yapan var ya.’ ‘Allah’ım ya Canan’ı diyorsunuz. Kızım tas değil o çanak.’ ‘Ay abla, neyse ne, tasa benziyor işte. Bir de onlarla sana bir şeyler yapıyor ya. Biz çok gülüyoruz izlerken. Ama sen de bir rahatlıyorsun tasları orana burana koyup çalınca. Abla ya onun yerine kupa çektiysene. Değişik değişik şey-ler yaptırıyorsun.’ ‘Cevher, kızım Canan ses terapisti.’ ‘Ne ne, ses terapisti mi? Abla o ne ya! Hem o kız yazar değil

miydi? Bir yaşıma daha girdim. Valla bizim pavyonda sa-baha kadar ses var. Her gün terapi oluyoruz desene, bizim müşteriler de doktorumuz oluyor bu durumda.’ Hem yazar hem de işte ses terapisti kız. Aman be kızlar bir gün söyleriz Canan’a size de yapar anlarsınız ne olduğunu.’ deyip güldü Sırma abla. ‘Her ne ise abla, şimdi sesi mesi karıştırma. Bakarız zengin semtlerinden bir sipariş var, Canan’a deriz götürüver, diye.’

Kızların, Sırma ile olan bu konuşmalarını anlattıktan sonra araya bir de Canan’ın hayat hikayesini sokuşturdu. “Aç kızım bakayım interneti, kırk saat anlatamayacağım şimdi yazmış kız kendi hikayesini, kendi internet sitesinde, bul bakayım orayı.” Beş on dakika Canan’ın internete yazdı-ğı hikayesini bulmak için uğraştım. Kendi web sayfasında, ‘Ben kimim?’ butonuna bastığımda çıktı karşıma, başka bir başrolün hayat hikayesi. Emine’nin de isteği ile yüksek sesle okumaya başladım yazdıklarını.

“Ben Canan,

Yıllardan beri sevgiyi arayan, sevilmeyi bekleyen o kadın Canan.

Bu dünya üzerinde sapaşağlam kalmaya çalışan,

Her defasında düştüğü yerden bu da geçer, diğerleri gibi geçecek diye kalkan,

Yaralarını kendi saran, tedavi eden,

Her defasında bir umutla, bu sefer bu kapı yüzüme kapanmayacak diye kapıları çalan,

Haramdan, doğruyu söylemekten vazgeçmeyeceğine and içmiş olan

Yalnız bir kadın
Canan.

Bugün yine kendime kendimi hatırlattığım, kendimle tanıştığım o günlerden biri. Memnun olduğum kendimle tanışmaktan, kendi hikayemi kendime anlatmaktan. Vay be neler neler de yaşamışsın dediğim günlerden biri. İnsan, yaşamaktan sıkılır mı üstadım. Ben her Allah'ın günü yaşamaktan sıkılıyorum. Kendime değişik değişik meşgaleler de buluyorum. Mesela insanların çok zor dediği iş. Hay be diyorum ki, işten, çalışmaktan kolay ne var ki. Göm kafanı dibi olmayan iş çukuruna. Oh mis, ne dert kalır ne tasa. Başkası parasına para katsın diye debelenip dururken ne var ne yok unutursun. En çok da bitmeyen sıkıntını.

Sıkıntımın geçtiği zamanlar ise çok çok az. Sevdiğimi hissettiğimde. Zaten başka ne zaman olabilir ki sevgiyi arayan, sevilmeyi bekleyen bir insan için.

Bir gün o kadar çok sıkılmıştım ki derdime derman ararken. Yıllardan beri derdimi terapist terapist gezip anlatıyordum. Onlara da anlatmaktan sıkıldım, dön dolaş aynı cümleler. Verilen aynı tavsiyeler. Her defasında bir umutla çalınan terapist kapıları sonra her defasında daha büyük hayal kırıklığı. Sanki kalbime işlemiş tüm acılar geçebilecekti. Geçse de kalan izler ne olacaktı? Yağmurlu bir gün, yine terapi seansından dönerken yine taksi bulamamıştım. Hava da o kadar soğuktu ki. Arabamı da henüz satmıştım borç kapamak için. Yağmurla birlikte gözyaşlarım da akmaya başlamıştı. Bir yandan ağlıyor, bir yandan titriyordum. Taksinin de geleceği yoktu. Başlarım

böyle işe deyip saatlerce yürüdüm. Hem yürüdüm, hem ağladım. Eve gelebildiğimde hem çok yorgun hem de çok rahatlamıştım. Sıcak bir duş yaptım, bir güzel demlediğim çaydan da bir bardak alıp düşüncelere daldım. Bir süre sonra terapileri bırakmaya karar verdim.

Yıllardan beri aynı şeyleri anlatıp duruyordum. Çocukluğumdan başla taaa bu yaşma kadar olanları, beni etkileyenleri anlat anlat dur. Kırk beş yaşma kadar hatırladığım ne varsa anlat dur, anlatırken de tekrar o acıları yaşa. Ben de dedim ki madem yoruldu anlatmaktan bari yazayım. Dökeyim içimi ferah ferah. Kırk beş dakikaya da sığdırmam gerekmiyor. Üstelik de bedava yazmak.

İşte böyle yazmaya karar verdim kendimi, Canan'ın hikayesini. Küllerinden yeniden doğan bir kadının hikayesini. İçimden de bir yandan gülümseyerek hayırlı uğurlu olsun diyordum. Bir de bunu deneyeyim bakalım ne olacak. Bütün kişisel gelişim kitaplarında yazın deyip duruyorlardı ya, herhalde bir bildikleri vardı.

Yine içime bitmek bilmeyen sıkıntılarımın biri daha basmıştı. Bastığında da bir türlü gitmek bilmiyordu. Misafir değil miydi o da bana. Yalnız bunun misafirliği çok uzun sürmüştü bu sefer. Ne çok içime sıkıntı basıyordu. Ne çok...”

Böyle anlatmıştı Canan, kim olduğunu. Web sitesine biraz daha bakındım, sonra sosyal medyasına, orada Elibol'la da ilgili bir yazısı vardı, onu da yüksek sesle okudum.

“Ne zaman böyle uzun misafirlerim olur, baktım gitmiyorlar, ben bırakıp giderdim onları evde. Uzun bir yürüyüş

yapar mahallenin çevresinde, sonra da Elibol'a gider Sırma Abla'nın yemeklerinden afiyetle yerdim. Tek başıyordum, evde hiç yemek pişirmezdim. Biraz kahvaltılık alırdım sadece. Bir ara yemek yapıyordum. Bitiremiyordum yaptıklarımı e gelenim gidenim de yoktu. Çöp oluyordu, yazık oluyordu. Bir de bir gün hesap yaptım. Elibol'a gidip yemem bana daha ucuza bile geliyordu. Hem bu bahaneyle evden de çıkıyordum. Abla ordaysa da uzun uzun sohbet ederdik, bardağımdan hiç eksik etmediği çayım. Ne zaman onunla sohbet etsem, benim derdim de dert mi deyip içim ferahlardı. Bu da geçecek deyip içime bir umut yayılırdı. Her gittiğimde de parça parça anlatırdım içimdekileri. Ben anlattıkça tatlı tatlı gülümserdi. Bir bardak daha çay koyardı. Her şey insan için derdi. Rabbim veriyorsa bir dert vardır bir sebebi der. Verdiklerine de vermediklerine de bin şükür derdi.

Arada ona yazdıklarımı okuyordum. Daraldıkça yazmaya başlamıştım ya. Hayranlıkla dinliyordu yazdıklarımı. Sen neden görmüyorsun diyordu Rabbim sana ne kadar güzel bir hediye vermiş. Bir düşün bakalım bu sıkıntıları yaşamasaydın bunları yazabilir miydin diye de ekliyordu.

Dedikleri üzerine günlerce düşünüyordum. Uzun uzun yürüyüşlere çıkıyordum. Yürüdükçe açılıyordum. Sonra gidiyordum Elibol'a, İlknur'un ruhuna değsin diye çayımı içip eve dönüyordum. Zamanla bu bir rutine dönüştü. Neredeyse her gün yapmaya başlamıştım. Arada bilgisayarımı alıyordum, orada da yazıyordum. Ne var ne yok aklıma ne geliyorsa yazıyordum. Allah'tan bir birikimim vardı da

geçinip gidiyordum. Artık nereye kadar yeterse... Yeter ki şu içimdeki karanlıktan çıkabileyim.

Bir süre sonra kendimi yazmayı ve kendimi dinlemeyi bıraktım. Başkalarını dinlemeye başladım. Onların dertlerini yazmaya başladım. Gelenleri dinledikçe, yazdıkça ferahladım, genişledim. Yalnız olmadığımı görmeye başladım. Meğer kendini karanlıkta hisseden tek ben değilmişim.

Birbirimizin ilacı olduk, ışığı olduk.”

Canan'ın yazdıklarını okuduktan sonra boğazıma bir yumru oturdu, geçemedi tükürüğüm oradan. Elimde telefon öylece kalakaldım. Demek ki bu dünya üzerinde yalnız değilmişim ben diye düşündüm, kendini karanlıkta hisseden, oralarda gezinip duran. Belki de bu karanlığın sonu aydınlıktı. Belki de ben de Canan gibi Sırma gibi o karanlıktan çıkanlardan biri olabilirdim.

Canan'ın da hüzünlü hikayesini öğrendikten sonra bir yudum daha içtim suyumdan ve belli ki Emine, çevresinde kim var yok hayat hikayelerini bana anlatmadan rahat edemeyecekti. Bir sigara yaktım, derin bir nefes çektim içime ve bir an olsun anlatmaktan ne yorulan ne de dili damağı kuruyan Emine'yi dinlemeye devam ettim.

Emine, pavyonda çalışan ve bir kısmı da onun kapı komşusu olan kızlara her gün Leyla'yı sorarmış. Gördünüz mü duydunuz mu haber aldınız mı, diye. Leyla'ya yardım edemedi diye çok üzgünmüş, içi de içini yermiş. “Ah ah çok pişmanım! Ben nasıl onun gitmesine izin verdim be kızım Cevher?” dermiş kapı komşusu Cevher'e. “Bir sorsan

senin patronlara bulamazlar mı onu? Kim bilir nerededir ne yapıyordur?” diye de her gün hem de Allah’ın her bir günü sorarmış. Cevher de her gün aynı sabırla, Leyla’nın hikayesini dinlermiş Emine’den. Hem, dükkana gelen müdavimlerinin derdini tan ağarana kadar dinliyormuş da, bu garibinkini niye dinlemesin? Hem onu dinlerken küfelik olana kadar ne içki içmesi ne de içirmesi gerekiyormuş derdini anlatana. Hem de her gelişinde aynı şeyi anlatana. Hiç değilse Emine anlatırken kimi zaman mis gibi kokan sıccacık, Emine’nin yaptığı tarhana çorbasını, kimi zaman sıccacık tam da istediği gibi demini almış tavşankanı çayını, kimi vakit de bol köpüklü Türk Kahvesi içiyormuş.

Leyla, Emine’nin gecekondu mahallesinden komşusuydu. Emine, daha o zaman on dokuzlarındaymış. Annesi Güldane de sağlamış. Annesi, Emine’yi çocukluğundan beri, temizliğe giderken yanında götürür, yavaş yavaş ev işlerine alıştırmış. Boşuna anadan kalma mesleğim, demiyordu Emine. Evlerine yakın olan semtlerdeki yerlere yürüyerek giderlermiş, otobüse, minibüse verecek paraları yokmuş. Leyla da yan komşularıymış, yandaki gecekondu oturan. Leyla’yı anlatırken gözleri dolarmış hep. Bu sefer de dolmuştu. Leyla’nın bir oğlu vardı Yiğit. Onun üzerine titremiş, ciğerlerinden hastaymış çocuk. Sokakta top oynadığı zaman hastalanır, yatak döşek yatarmış çocukcağz. “Aman Emine,” dermiş Leyla “Ben işe gittiğimde bakacak kimsem yok. Gözünü seveyim göz kulak ol, çıkıp oynamasın topla.”, “Tabii,” dermiş Emine de “İşe gitmediğim zamanlar göz kulak olurum. İşteyken de komşulara tembih ederim.”

Leyla, akşamüstü beş altı oldu mu çok şık etek döpiyelerini giyer, saçını, makyajını yapar, çantasını da koluna takar kocasıyla bir yerlere gidermiş. O zamanlar Emine onu bankada memur zannedermiş, öyle bir ciddi giyim tarzı varmış. Ama ne Emine’nin ne de annesinin o saatte Bankaya mı gidilir, diye sormak aklına gelmezmiş. Gerçi herkes kendi derdiyle meşgülmüş. Tek odalı, rutubet kokan gecekondularında bir odaya tıklmış yedi sekiz boğaz yaşamaya çalışıyorlarmış. Buna yaşamak denirse. Tek kışları severmiş Emine. Sobanın başında oturmayı. Bazen gittiği evlerin sahiplerinin verdiği kestaneleri pişirmiş sobada. Arada da mısır ekmeği yaparmış. O sefalet içinde böyle küçük şeylerle mutlu olmayı bile başarabilmiş, helal olsun be kadın sana. İşte asıl başarı budur, diye düşünerek çoktan bitmiş olan sigarımın yerine bir tanesini daha yaktım ve Emine’yi dinlemeye devam ettim, bu hikaye ilgimi çekmişti nedense. Herhalde kimseye, akşamın bir vakti bankaya şık giysiler giyinip, süslenip püslenip, üstelik hasta çocuğunu komşulara bırakan Leyla’da bir gariplik bulmaması ilgimi çekti. Bu ayvazlık nasıl olabiliyor acaba diye merak etmişimdir. Şirkette de böyle asistanlarım var. Her seferinde nasıl oluyor da bir gariplik olduğunu fark edemiyorlar diye merak eder, milyon tane soru sorardım anlamak için. Demek ki cahilliğin eğitimle alakası yokmuş. Acaba aklımızı kullanma yeteneğimizin mi demeliyim? Neyse bu bizim gibi az gelişmiş hatta gelişmemiş ülkelerin temel sorunu, kimler gelmiş geçmiş çözememiş ben mi çözeceğim diye düşünerek bir nefes daha çektim sigaramdan ve dikkatli

bir şekilde dinlemeye devam ettim. Belki aradığım cevabı karşımdaki bana söyleyiverecekti, hem de bir çırpıda. Kimbilir, ne demişler, umut fakirin ekmeğiymiş. Gerçi ben fakir de değildim ama neyse ya yine zihnim karıştı.

Bir gün bir yaygara kopmuş. Herkes kendini sokağa atmış, Emine de. Sesler Leylaların evinden geliyormuş. Sobanın maşasıyla dağlamış Leyla'nın kocası -affedersiniz- kadının amını. Meğer ondan canı çıkmış gibi bağırması kadıncağız. Emine de mahalledeki diğer toplaşan komşular da ne olduğunu anlamamış tabii. Nasıl anlasınlar ki, insan olan böyle bir caniliğin yapılabileceğini düşünebilir mi ki! Bu manyak bir taraftan Leyla'yı saçından sürükleyerek sokağa çıkarmış, bir taraftan da tekmeliyormuş "Vay!" demiş Emine. Sen misin döven? Sağına soluna bakmış. Çöp kovaları dışardaymış. Onları geçirmiş pisliğin tepesine. Kurtarmışlar adamın elinden Leyla'yı. Meğer Leyla'yı satarmış pezevenk, kocası falan da değilmiş. Onun getirdiği parayla da nikahlı karısının ve ondan doğma çocuklarının geçimini sağlarmış. Leyla, oğlunun durumu ağırlaşınca biraz para biriktirmiş özel doktora götürmek için. Bu pezevenk de sakladığı yerden paraları bulmuş. Sen benden para mı kaçırıyorsun diye dağlamış kızın amını. Döve döve atmışlar mahalleden adamı. Emine günlerce pansuman yapmış Leyla'ya. Tuvaletini yaparken ne kadar çok bağırırmış acıdan, ağlarmış avazı çıktığı kadar. "Benim günahım neydi Allah'ım?" diye. Çok kez tuvalete yığılmış bulmuş onu Emine. Çok kez, "Hadi bakalım kes ağlamayı, bakılacak bir oğlun var." diye de azarlamış, kendine gelsin

diye. Leyla iyileştikten sonra "Ben gideyim artık siz de zor durumda kalacaksınız, sizi de kötü bilecekler. Baban da yok, ağabeyin de. Adınız çıkmasın." diye evine gitmiş Leyla ve Emine'yle görüşmeyi de kesmiş. "Ah ah!" dedi Emine. "Nasıl da izin verdim ben buna. İşte aklım yetmiyordu ki o zamanlar. Siktirin gidin. Size ne! Kiminle görüşürsem görüşürüm, diyememiş. Bu kadın orospuluk yapıyorsa o değil siz utanacaksınız be!" deyip niye haykırmamış diye hep pişman hissetmiş.

Bir süre sonra Leyla'nın evine bu pezevenğin ağabeyi gelmiş. Oğlunu elinden almaya. Ah ah ne çok ağlamış, yalvarmış oğlumu elimden almayın, diye de boşunaymış. Koparmışlar çocuğu anasından. Çok kısa vakit sonra da ölüm haberi gelmiş yavrucağın. Zaten yataktan çıkamaz hale gelmiş çocuk. Ne ölüsünü göstermişler ne de cenazesine gitmesine izin vermişler. Mezarının yerini bile söylememişler zalimler. Bir an kendimi Leyla'nın yerine koydum. Birisi evladımı, İnci'mi elimden almaya kalksın ya da alsın nerede ise, yedi katlı cehennemin dibindeki katında bile olsa gider kızımı bulurum, bana ve kızıma böyle bir acıyı yaşattığı için de kalbini tırnaklarımla söküp olduğu yerden çıkartır, cehennemin ateşine atıverirdim. Gerçi bunu yapmam için illa kızımı benden almalarına gerek yok, aklından dahi geçiren olursa bu dünyayı ona dar ederim ve yaşatmam. Sinirden ellerimi sıkışım, tırnaklarım etime geçmişti. Bir nefes daha çektim sigaramdan, devam ettim kaldığım yerden dinlemeye.

Bir sabah uyanmış Emine, bakmış Leyla'nın evinin

camlarında perdeler yok. Koşarak gitmiş Leyla'nın oturduğu eve, "Leyla Leyla," demiş. Açılmayınca başlamış yumruklamaya kapıyı, açılıvermiş kapı kendiliğinden. Girmiş eve, sağa sola bakınmış kimse yok. Doğruca iki odalı evin diğer odasına gitmiş, yatak odasına. Kapağı açık olan eski gardıroba bakmış, Leyla'nın gardırobundaki üç beş eşya da yokmuş. Valizi de yerinde yokmuş. Gitmiş işte Leyla. O gün bugündür Leyla'yı arıyormuş Emine. İzini kaybetmiş. Bildiği tek şey gerçek adının kendisiyle aynı olduğu. Gerçek adını ve soyadını bildiği Emine Kütük'ü arar dururmuş.

Emin Abla'nın, "Hadi bakalım uyan." diyen sesiyle uyandım. Bir panikle yattığım yerden kalktım, "Uyumuş muyum ben?" dedim. "Evet, içtiğin ilaçtan rahatladığından mı, anlattıklarım sana masal gibi geldi ondan mı iki saattir uyuyorsun, baktım ben anlatırken başın ağrılaşmaya başladı, gözlerin de yarı açık dinlemeye çalışıyordun beni, Leyla'nın hikayesini bitirdiğimden çoktan oturduğun yerde uyuyordun. Ben de seni koltuğa yatırdım, üstünü de örttüm. Belli ki çok yorgunsun." dedi. "İnci, İnci nerde?" dedim panikle. En büyük korkum onun başına bir şey gelmeseydi. Haberlerde neler okuyor, izliyordum. Organ mafyası, fuhuş mafyası, çocukları kaçırap dilenci ya da hırsız yapan çeteler. Kimbilir bilmediğim daha ne fenalıklar vardı. Baksana kadının vajinasını dağlamış manyağın biri ve bu insanlarla aynı havayı soluyoruz. Kim nedir, nasıl bir manyaktır bilmeden hem de. "Kızım merak etme," dedi Emine. "Yemedik kızın, yemeğini yedikten sonra odasına gitti ödevleri varmış. Sen uyurken ona da bak-

tım, o da uyumuş. Çocukları çatlatacaksınız bir gün ders çalıştırmaktan. At gibi dörtnala koşturuyorsunuz. Sanki kaderimizde ne olacağı biz aciz kullar doğmadan belli değilmiş gibi! Boşuna çabalayıp duruyoruz işte belki değiştir diye de ne mümkün."

Uyanmaya çalışırken boş boş ona bakıyordum, o da hiç bitmeyen enerjisiyle anlatıp duruyordu. O mu benden daha yaşlı ben mi, hiç belli değildi.

Bizim evde bir tarhana çorbası kokusu vardı. Yıllardır unuttuğum... "İç sıcak sıcak, için ısınır." dedi Emine. "Bizde tarhananın ne işi var, ben içemem ki, içinde un var onun." diye yanıt verdim. "Başlatma ununa şimdi, iç, otur aşağı." dedi. İlk defa biri beni azarlıyordu. Sindim ve çorbayı içtim. Ne kadar lezzetliydi ve içimi de ısıtmıştı. "Bizde bu çorbanın ne işi var?" dedim. "Kendim için yanıma almıştım. Sizin antin kuntin yemeklerinizden yiyemiyorum ben. Ne tadı var ne de tuzu." deyip nasıl işe başladığını anlatmaya devam etti. Ne kadar da uzun bir işe başlama hikayesi vardı. Uyudum uyandım hala bitmemişti ve biteceğe de hiç benzemiyordu. Bir yandan çorbamı içip bir yandan da tek kişilik gösterinin kalanını izlemeye devam ettim.

"Aşçı Burak ateş püskürerek 'Sarp Bey, size kaç kere söyledim. Bize soğuk mezeci lazım diye. Ben, İtalyan mutfağı aşçısıyım. Haydi biraz idare edeyim dedim ama. Siz burayı meyhaneye çevirince yetişemez oldum. Buraya birini almazsanız işi bırakacağım. Zaten bildiğim bir şey değil.' dedi. Sarp da alttan almaya çalışıyordu, yeni aylmıştı

ve başı kazan gibiydi. ‘Aman usta! Sen şimdi işi bırakırsan akşama rezil olurum. Zaten işleri de biliyorsun ne kadar kötü gidiyor. Yüz kişilik rezervasyon her zaman olmuyor biliyorsun. Bir de biliyorsun bugün düğün yemeği veriyorlar,’ ‘Valla ben onu bunu bilmem. Benim yetiştirmeme imkân yok.’ Tam o sırada bakar mısınız, diye bir kadın sesi duydular. ‘Buyurun,’ dedi Sarp, ‘Kapalıyız yalnız.’ Gerçi üstünden başından buraya gelebilecek müşterilere benzemiyordu. ‘Affedersiniz,’ dedi. ‘İsterseniz ben sizinle çalışabilirim.’ Sarp ve Burak bayağı şaşırdılar. ‘Anlamadım, pardon!’ dedi Sarp. ‘Evet basbayağı adam aramıyor musunuz yemek yapmak için? Ben de çalışabilirim diyorum. Ne var anlamayacak?’ Kendilerini azarlayan bu kadını görünce iyice bir şaşırdılar. Emine’nin insana güven veren bir hâli vardı. ‘Buyurun oturalım,’ dedi Sarp. Burak’la birlikte dinlemeye başladılar. Emine daha önce çalıştığı yerleri söyledi. Gece kulüplerinde mezecilik yapmıştı. Şimdi de temizlik, ütü ve yemek için evlere, işyerlerine gidiyordu. Bir de mahallelerindeki Elibol Kafe’de yemek yapıyordu. Ama o hayır işiydi, evsizler ve Sırma’ya yardım için. Kendisini tanımak için üst katlarındaki moda evine de çalışmaya gidiyordu, isterlerse sahibesi Hediye Hanım’a sorabilirlerdi. Onlarda da çalışıyordu. Bir de kliğine de sorabilirsiniz, Rüzgar Bey’e orada da temizliğe gidiyorum ama arada. İsterseniz ben size bir şeyler hazırlayayım, bu sırada da beni sorun soruşturun. Hem de usta yaptığım yemeğin tadına bakar. Beğenirse ‘Ya Bismillah, der gireriz işlere. Yardım için kızları da çağırırım. Yoksa mümkün değil yüz kişilik yemek

bu saatte hazırlansın.”

Kabul etmişti bu teklifi Sarp. Hediye Hanım’a sormazdı, araları iyi değildi. Kaç kere yüksek sesten dolayı lokantayı şikâyet etmişti. Modaevini Alev’den dolayı biliyordu. Figen diye bir terziden bahsedip duruyordu dikisi öyle iyi böyle iyi diye ama. Onu tanımıyordu. Şimdi Alev’i arasam konuşur musun diye; vaktim yok der, kapatırdı. “Bana ayıracak ne zaman vakti oldu ki şimdi olsun! Boşuna vicdan azabı çekiyorum onu aldatıyorum diye. Benim de sevmeye ve değer görmeye ihtiyacım var her insan gibi. Bunu eşimden alamıyorsam, ihtiyacım olanı, elbette ihtiyacımı karşılayacağım kişiden alacağım diye düşündü. Üstelik kendi soyumdan bir çocuk bile veremiyor bana. Bir de bahane uydurmuş, ben içkiyi çok içiyorum diye spermlerimin kalitesi bozulmuş. Yahu ne alakası var, erkek adamın spermi mi bozulur? Kendisine kısır diyemiyor da bana atıyor suç. Hem bende problem olsa yattığım kadınlardan birini nasıl kürtaja götürebilirdim? Bir de ne idüğü belli olmayan bir çocuğu parktan almış getirmiş. Çocuk da bir tuhaf, geri zekalı gibi bir şey...” Sarp merdivenleri nefes nefese çıkarken, Alev’in, İnci’yi buluşunu anlattığı anı ve o günle ilgili günlüğüne yazdıklarını okuduğunu düşünmeye başladı. Alev, günlüğünü okuduğumu duysa beni mahvederdi ayrı. Ama iyi ki okumuşum, yoksa Can’a ilgisinin olduğunu nasıl öğrenecektim? Bir de bana milyon tane şey söylüyor, lokantaya gelen kadınlarla ilgileniyorum diye. Sonuçta onlar müşterimiz tabii ki ilgileneceğim. Müşteri, velinimet değil mi hem? Sarp, soluk almak için

durduğu merdivenlerde, Alev'in günlüğüne Can'la ilgili yazdıklarını da hatırladı.

Yine aynı zil sesiyle kendime gelmiştim. Harıl harıl anlattığımı bitirmem için gelen uyarı sesiydi bu. Kırk beş dakikaya neyi sığdırabilirdim ki? Her defasında ne kadar kısa sürüyor bu seanslar diye düşünüyordum. İçimden geçenleri hiç tutamazdım, ağızımdan dökülüyordu sözcükler yerli yersiz zamanlarda. Çoğu kişi bana "Yahu ne patavatsız kadın!" bile derdi. Oysaki küçük bir kız çocuğu gibiydim içi ile dışı bir olan. Büyümüş bir küçük kız çocuğu.

Terapistimin aynı sevecen gülümsemesi ile "Alev Hanım, kurallar böyle. Her seansımız kırk beş dakika, zamanla alışacaksınız." demesi ile yanlış bir şey yapmadığımı anlamıştım, tatlı ve muzip gülümsemesiyle cevap vermişti terapistim. Hep hata yapıyormuşum gibi hisseder, bitmeyen bir suçluluk hissi içinde kayboluyordum. Hatırlayamadığım anlarım oluyordu. İşte o vakitlerden uyanıp kendime geldiğimde derin bir pişmanlık duygusu ve peşinden gelen suçluluk duygusuna kapılıyordum. Öyle apansız vakitlerde oluyordu ki bu. Önce bir bulanıklık belirliyordu, sisten bir perde gibi iniyordu gözlerimin önüne. Sonra derin bir uykuya dalıyordum sanki. Hani, uyumadan önce kitap okursunuz ve uyuyakalırsınız ya, ya da televizyon izlerken, sonra bir vakit uyanır kendi kendinize ne olduğunu anlamaya çalışır, sağa sola bakınır, uyuyakalmışım yahu yine der gece uykusuna dalarsınız. Ben, gün içinde de buna benzer şeyler yaşıyordum. İşte, bir toplantıda, alışverişte, araba kullanırken apansız, kontrolüm dışında oluyordu.

Kendime geldiğimde de söylediğim gibi derin bir pişmanlık ve suçluluk duygusu içerisinde oluyordum. Çok kötü bir şey yapmışım gibi hissediyordum. Oysa sadece içim geçiyordu. Günlerce ne yaptığımı hatırlamaya çalışıyor, bir türlü de hatırlayamıyordum. Bir ara uyurgezermiyim diye düşündüm, hatta bir uyku laboratuvarında testlere bile girdim. Hiçbir şeyim yoktu, yani uyurgezer de değildim. Sağlık kontrollerinden de geçmiştim, yaptırmadığım test de kalmamıştı üstelik. En çok da bu konu üzerine konuşuyor, bu halimden kurtulmak için, psikiyatrimla beraber bir yol arıyorduk. Elbette doktorum yolu biliyordu da, ben bilmiyordum. Düşe kalka bulacaktım elbette.

Sarp benden genç bir kadınla beni aldatmış. Hiç huyum değildir, gecenin bir saatinde telefonuna mesaj gelince belki önemlidir diyerek kendi telefonuma bakar gibi onunkine baktım. Efsun diye bir kadından gelmişti mesaj, 'Hamileyim aşkım' yazıyordu mesajda. Öylece kalakaldım. Beni hamile bırakamayan Sarp, başka bir kadını hamile bırakmıştı. Bu nasıl olabilirdi ki? Tek düşünebildiğim buydu. Bir süre öylece kalakaldım. Sarp bana doktorunun söylediklerini yanlış bir şekilde aktarmayacağına yani, 'Benim çocuğum olamıyormuş, Alev.' diye yalan söylemeyeceğine yani böyle bir konuda yalan da söylenemeyeceğine ve hatta böyle bir yalanı söylemek ancak bir insana değil şeytan gibi bir şeyin aklına gelebileceğine göre, bu Efsun denen orospu, başkasından peydahladığı çocuğu benimkine kakalamaya çalışıyordu. Asıl böyle insanlar şeytandı, şeytan ve derhal yeryüzünden bu insanların yok olması ya da yok edilmesi

gerekiyordu. Kaltak!

Sarp, Alev'in günlüğünden bu satırları okuduğunda ilk defa Alev'den korkmuştu. Üstelik, kendince kaltak dediklerinin kısaca ölmeleri ya da öldürülmeleri ile ilgili yazdığı yere bir parantez açmış, bu düşüncelerini doktora anlatmadığını not almıştı. Dinlenmek için durduğu merdivenlerde, o an hissettiği korkuyu hissetti tekrar, kalbine bir ağrı girdi. Derin derin birkaç nefes alıp tanıştıkları anı hatırladı. Tanıştığı o kadınla, bunları yazan kadın aynı olamazdı.

Alev, Sarp'ın şehrin lüks semtlerinden birinde açtığı şef restoranına sıklıkla geliyordu. Özellikle de iş toplantıları için. Her akşam gelen misafirlerimin masalarını dolaştığım gibi onlarınkine de uğramış "Yemeklerimi beğendiniz mi?" diye sormuştum. Görür görmez de aşık olmuştum alev alev bakan gözlerine. Ona olan aşkıyı anlattıktan çok kısa süre sonra evlenmiştik. Benim gibi şişman, pek de yakışıklı olmayan sıradan birinin teklifini nasıl kabul ettiğini anlamamıştım o vakitler tabii. Sonradan bir kavgamızda ağzından dökülüverdi sebebi, kolaylıkla kontrol edebileceğim, silik, göze çarpmayan, sıradan biriymişim de ondan beni seçmiş.

Alev tam bir işkolikti. Nasıl ben alkoliksem ve alkole bağımlıysam, o da işine daha doğrusu başarılı olmaya bağımlıydı. Sanki hırsı, ona yaşam gücü veriyor gibiydi. O kadar hırslıydı ki, benim bile işlerime bulaştı. Neymiş tek Türkiye'nin değil tüm dünyanın en iyi şef restoranı olmalıymışım. Oysa küçük dünyamda mutluydum ben. Evet

işlerim çok parlak gitmiyordu, borç batağındaydım, yine de mutluydum ta ki Alev benim tüm işlerime burnunu sokana kadar. O benim hayatıma bu kadar burnunu soktukça nefes alamamaya başlamış, vakti zamanında gördüğüm alkol tedavisini bir kenara bırakıp tekrar alkolü kendime dost edinmiş, Alev'le arama da mesafe koymaya başlamıştım. Elinin hamuruyla neden erkek işine karıştığını da hiç anlamıyordum. Evde başımın etini yemesi yetmezmiş gibi, rahatça nefes aldığım iş yerimde de burnumun dibine kadar gelmiş ve ne kadar başarısız olduğum hakkında bana vaazlar verip duruyordu. Maddi durumu benden daha iyi olduğu ve ne zaman paraya ihtiyacım olsa şak diye çıkarıp verdiği için tek alkole değil ona da bağımlı olmuştum. Fakat bir gün elbet bu döngüyü kıracaktım. Allah'tan Efsun vardı da onunla biraz olsun kafam dağılıyor ve nefes alabiliyordum.

Üstelik, işleri toparlamak ve yeni kazançlar elde etmek için o sokak şarkıcısını işe almasam sevgilisi Can'la nasıl tanışacaktı acaba? Gerçi bunu hiçbir zaman kabul etmedi ama ben kül yutar mıyım hiç, Can'ı kaç kere ona aşık aşık bakarken yakaladım, aynı vakti zamanında benim ona baktığım gibi. Can'ın çıktığı geceler restoran dolup taşmasa çoktan sırtına tekmeyi basardım ama işte ekmek parası. Hem ben olmasam biricik kızıyla, İnci'siyle bir araya gelebilecek miydi bakalım? Asıl başarı bu değil de neydi acaba diye düşünerek Alev'in günlüğüne İnci'yi bulduğu günü nasıl yazdığını hatırladı.

Lokanta Nane'nin evrak işlerine yardım ettiğim gece-

lerden birinde her gece olduğu gibi lokantanın gürültüsü, yorgunluğu ve bozulan psikolojimle mücadele edebilmek için bir şişe şarabı çoktan bitirmiş, ikincisine geçmişim. Sarp'ın, sahneye çıkması için ikna edip aldığı sokak müzisyeni Can'ın lokantada sahneye çıkmaya başlamasıyla işler iyice artmış, lokanta ağzına kadar dolar olmuştu. Servise yetişemeyen garsonlara dahi yetişmeye çalışıyordum. İşte o gece, yorgunluktan, havasızlıktan ve gürültüden lokantanın ofisinde de çalışamaz hale gelince kendimi hava almak için dışarı attım. Her sabah koşuya çıktığım Maçka Parkı'na doğru.

Parka varız varmaz kendimi çimenlerin üzerine atıp, gökyüzündeki yıldızları saymaya çalışırken, ağacın arkasından gelen bir ağlama sesiyle irkildim. Karanlıkta ne olduğunu tam göremediğim için, yattığım yerden kalkıp sese doğru yürüdüm. Ağacın yanına geldiğimde, ağlayan bir bebek ve onu kucağında tutan kadını gördüm. Şaşkınlık içinde önce ağlayan bebeğe sonra da ağlayan kadına baktım, kadın da çaresizce bana. Bir süre bakiştık. Hangisini susturacağını bilemedim. İçgüdüsel olarak bebeği kucağıma aldım, sendeleyerek dolaşmaya başladım, burnumun ucunu görececek halde değildim öyle bir içmişim ki. Pırpırlayarak bebeği susturmaya çalıştım, kucağımdaki bebek sakinleşip uyuyakaldı. Bebek uyuyunca kadına bakındım, bebeği kucağına aldığı ağaçtan farkında olmadan bir hayli uzaklaşmışım. Kadını silüet şeklinde görüyordum. Onun da ağlaması durmuştu ki sesi gelmiyordu. Ona doğru yürümeye başladım, kadın panikledi, sanırım ona

bir şey yapacağımı zannetti, benden kaçır gibi yola doğru koştu ve gördüğü ilk taksiye binip kayıplara karıştı. Başım dönüyor, midem de çok bulanıyordu. Hamile olmadığım kesindi, olabilmem için o işi yapmam gerekiyordu ki Sarp bana neredeyse bir yıldır dokunmuyordu. İçkiyi fazla kaçırmıştım belli. Acele acele lokantaya geri döndüm. Sarp da o sırada kapıda müşterileri uğurluyordu. O da benim gibi ayakta zor duruyordu. Her gece olduğu gibi o da içkiyi fazla kaçırmıştı. Üzüm üzüme baka baka kararıyordu işte. Ben ondan, o da bende beterdi. Ama kimse benim hakkımı yemesin, azmetmişim başarmıştım. Sarp'ın içtiği kadar alkolü tüketebiliyordum artık. İtiraf etmem gerekirse Sarp benden bir konuda çok daha iyiydi; ben hemencecik sarhoş oluyordum da o bilmem kaçınıc kadehten sonra oluyordu. Eeee adam alkolikti, olacaktı o kadar değil mi?

Sarp'ı görünce çabuk çabuk yanına gittim ve kucağımdaki bebeği ona veriverdim. Sarp şaşkınlıkla, 'Bu kim?' diyebilirdi. O anda aklıma gelen ilk isim olan annemin ismini söyleyiverdim. 'İnci.' dedikten sonra da kusmak için koşarak tuvalete gitmek üzere lokantanın kapısından içeri girdim, bir eliyle altıma işememek için kalabalığı yarmaya çalışıyor, bir yandan da o gece servise yardım etmek için giydiğim Lokanta Nane'nin önlüğünü boynumdan çıkarmaya çalışıyordum ki sahneden çoktan inmiş olan Can, önlükle savaşıma bir son vermek için bana yardım etti. Tüm gece boyunca sahneden beni izlediğini biliyordum, her gece olduğu gibi. Körkütük sarhoş olduğumu da ordan bildiği için yardımına yetişmiş ve beni tuvalete götürmüş-

tü. Beyaz atlı prensim benim. Aslında ben de onun bana olduğu gibi aşkıttım. Ama bir şey de yapmazdım, evliydim.

Can o akşam hem ben hem de Sarp körkütük sarhoş olduğumuz için elleriyle yaptığı acı kahvelerimizi bize bir güzel içirmiş. Sarp'ın ne yapacağını bilemediği İnci'yi de, almış kucağına, üçümüzü de eve çıkarmış yataklarımıza yatırmış. Bebeğe bir şey olmasın diye de onu misafir odasındaki yatağa yatırmış. Gün ağarana kadar bebeğin başında beklemiş ve lokantanın mahzeninde onun kendini maddi olarak toparlayana kadar kalacağı yerdeki yatağına gidip uyumuş.

Sabah, evi inleyen bebek sesiyle uyandık. İkimiz de gecedен kalmaydık. Hatta hala biraz da sarhoştuk. Telaşla kalkıp evin içinde dolanmaya, sesin nereden geldiğini bulmaya çalıştık. Misafir odasında yatan bebeği görünce ikimiz de şok geçirdik. Sarp, hemen bebeği kucağına aldı, susturmaya çalıştı. Bir yandan da birbirimizi soru yağmuruna tuttuk. Bu bebek kimindi, burada ne işi vardı, eve nasıl girmişti?

Kriz yönetmeye alışık olarak, otoriter ses tonuyla Sarp'ı susturdum. Bebek ağlamaya devam ediyor, susmuyordu. Önce baş ağrımız için birer ağrı kesici getirdim. Akıllarımızı toplamamız gerekiyordu. Hemen eczaneyi aradım, biberon, bebek maması ve bezi siparişi verdim. Telefonunu elime aldığımda Can'dan gelen mesajı gördüm ve hızlıca okudum, 'Bebeğin ağlaması sizi uyandıracaktır. Kendime gelince, gelirim yanınıza.' yazıyordu. Derin bir oh çektim, en azından bu bebeğin kim olduğunu bilen biri vardı.

Ben eczaneyle konuşurken Sarp ninni söylemeye başlamış, biraz da olsa bebeği sakinleştirmişti. Bebeği yedirip uyuttuktan sonra, birer sert kahve yaptım, evin terasında karşılıklı otururduk, dün gece neler olduğunu hatırlamaya çalıştık. Ben, sadece parka hava almak için gittiğimi, ağlayan bir ses duyduğumu, bebeği susturmak için kucağıma aldığımı, biraz yürüdüğümü ve döndüğümde de bebeği kucağında tutan kadının orada olmadığını hatırlıyordum. Saatler sonra krizi çözülmüştü. Kadın, bebeğini bırakıp kaçmıştı. Sarp'a, bebeğin annesinden ses çıkmazsa, çocuğu sahiplenmemizi önerdim. Bu fikir, çocuk özlemiyle yanıp tutuşan Sarp'a çok iyi geldi.

Çevresindekilere de çocuğu evlat edindiklerini söyleyeceklerdi. Sarp'ın lokantaya gelen mafya müşterilerinden biri, Süleyman Ağa dedikleri de tüm evrak işlerini hallederdi. Böylece de, başarısızlık hanesinde kocaman yazılı olan çocuk konusunun üzerini çizmiş olacaktım.

Meğer o gün Sarp, Emine Ablayı Rüzgar'a sormak için girdiği apartman dairesinin merdivenlerini tırmanırken kalp krizi geçiriyormuş. Zavalıcılık herhalde kendinden geçmeden bir can havliyle, Rüzgar'ın ziline basabilmiş. O da onu hastaneye yetiştirmiş. İşte yaşayacak ömrü varmış derler ya onun da ölümünün sebebi kalp krizi olmayacakmış. Gerçi hepimiz ölmeyecek miydik ha kalp krizinden ha zehirlenerek ne fark eder ki? Ecele bir sebep mi gerek gelip canını almak için, değil mi? Ha bir de illaki Azrail mi almalı bir insanın canını, bir insan başka bir insanın canını alıveremez mi?

Sarp, “Emine’ye Rüzgar’a sormak daha iyi fikir sonuçta erkek, lafı uzatmadan verir cevabını diyerek yanlarından ayrılmış ve lokantanın olduğu apartmanın giriş kapısındaki zilde ‘Denge’ yazan kliğin ziline basmış, çalışmayan asansörden sebep merdivenlere yönelmiş ve ağır ağır merdivenleri çıkmaya başlamış. Garibim sanki kalp krizi geçireceğini biliyormuş gibi doktor Rüzgar’ın yanına gitmeyi seçmiş. Demek ki insanlara, başlarına gelecek olan felaketler önceden malum oluyormuş. Aynı o akşam, ona verdiğim viskiyi içmek istememesi gibi. Herhalde o gün de içkisine zehir karıştırdığımı anlamıştı garibim de işte ne yapacaksın ecel geldi mi kapına bir sebeple alacak canını. Ha Azrail almış ha kaç yıllık karın ne fark eder ki değil mi Sarpçığım. Sen de o Efsun kaltağı da ölmeyi hak ettiniz. Benim arkamdan iş çevirmek; sende boşanmazsam İnci’ye evlatlık olduğunu söyleyeceğim diye beni tehdit etmek ne demekmiş böylece anlamış oldunuz. Artık büyük aşkınızı cehennemde, çıtır çıtır alevlerin karşında romantik romantik yaşarsınız. Siz bu romantik konuşmalarınızı yaparken ben de evimin şöminesinde çıtır çıtır yanan odunların alevini seyredip, viskimi keyifle içerken bir annenin, evladı için neler yapabileceğini iki günahkara göstermiş olmanın hazzını yaşıyor olacağım.

Sarp, apartmanın merdivenlerinde Azrail ile cebelleşirken ve onun elinden kurtulabilmek için Doktor Rüzgar’ın yanına bir an önce gitmesi gerektiğini düşünürken, Emine çoktan telaşla yemek yapmaya başlamıştı bile. Telaşının sebebi, elbette yemekleri yapmayı bilmemesinden değildi, tez

canlılığındandı. Bir takma adı da Aceleci Bacı’ydı. Emine, sanki o günü tekrar yaşıyormuş gibi anlatmaya devam etti.

“Bir yandan ocaktaki yemeği karıştırıyordum bir yandan telefonumda Sırma’nın numarasını bulmaya çalışıyordum. Bulur bulmaz aradım. Uzun uzun çaldırdım telefonu, çünkü Sırma ancak açardı. Kadının eli hep doluydu yani kızım senin anlayacağın işi başından aşkındı. Telefonda sizin gibi çene çalacak vakti yoktu yani. Ne söyleyeceksen kısa öz ve çabuk çabuk söylemen gerekir söyleyeceklerini. Ben de bunu bildiğimden, Sırma telefonunu açar açmaz makineli tüfek gibi anlatmaya başladım olanları, bana acil yardıma gelmesi gerekiyordu.

Sırma gelemem, deyip “Emoş, bugün çok siparişim var, onları ancak yetiştiririm. Hadi oyalama beni.” deyip kapadı mı telefonu bir güzel yüzüme. Ben de hemen Cevher’i aradım.”

“Emine Abla, Cevher de kim?” diye lafını bölüp araya girdim.

“Kızım kimse kim, ne yapacaksın?” deyiverdi. Ben de, “Hayret, herkesin hikayesini anlatıyorsun onu sorunca niye böyle geçiştirmeye çalışıyorsun, bak şimdi daha da merak ettim Cevher’in kim olduğunu? Emine Abla, ‘Ah be kızım onun hikayesini anlatmaya benim yüreciğim dayanmıyor da ondan. Sen bir gün sorarsın o da isterse anlatır olur mu?’” dedi ve “Aaa kızacağım bak, lafımı unutturuyorsun bana, zaten kuş kadar aklım kaldı.” diye tatlı sert azarlayarak anlatmasına devam etti. Onun da benim ki gibi unutkanlık hastalığı vardı demek ki. Gerçi benimki tam unutkanlık

değildi. Kopuş gibiydi yaşadığım andan. Bilmiyorum, ne kadar kopuyordum şu andan ama aklım başıma geldiğinde neler olduğunu bir türlü hatırlayamıyordum.

“Uzun uzun çaldırdım Cevher’in telefonunu,” dediği yerden yakaladım Emine Ablayı. “O da sabah gelmiştir, uyuyordur gerçi.” dedi yüksek sesle. Cevher tak diye açtı ikinci çalışta. “Kız sen uyumuyor musun bu saatte?” diye sordum. “Yok abla, üşütmüşüm biraz, kötüyüm. Yatıp dinleneceğim. İşe de gitmeyeceğim.” Hah, dedim iştee “İyileşecek hastanın ayağına doktoru gelirmiş. Boş ver hastalığı şimdi, ben sana bir nane limon kaynatırım, bir şeyin kalmaz. Boşta kim varsa topla gel; Tutku, Cansın, Pakize, Özlem. Bana lazımsınız. Zeynep’e de bak. Kamyona çıkmadıysa o da gelsin.”

“Abla tamam da ne yapacağız, nereye geleceğiz biz?” diye sordu Emine’ye Cevher.

“Yemek yapacağız. Hadi kalk, hareket et. Hani sizin pavyonun orası var ya, oranın iki sokak üstünde bir lokanta var. Oraya gelin.” dedi Emine.

“Abla orası neresi? Bulamam ki ben.”

“Salak salak konuşma nasıl bulamayacaksın? Çalıştığım yer diye göstermiştim ya sana, oranın girişinde işte.”

“Tamam anladım abla. Bulamazsam ararım seni.” dedi Cevher. Bir yandan da kerevizleri rendeliyordum. Cevizli kereviz salatası ve haydari yaptım. Bir yandan da şakşuka için patlıcanları kızartıyordum. “Oğlum!” diye seslendim. “Gel bak şunların tadına. Beğendiysen devam edeyim.” Burak Şef içeriden geldi, Yaptıklarının tadına baktı. Çok

beğendi mezelerimi. Büyük bir şaşkınlıkla da, “Meze yapmak kolay gibi gözükse de lezzetli meze yapmak kolay iş değil. El lezzeti ister. Tamamdır Emine Hanım.” dedi. “Oğlum ne hanımı be! Emine Abla de bana. Senin adın neydi?”

“Burak.” dedi.

“Hadi bakalım işlere başlayalım bir yandan. Garsonlar kaçta gelecekler onlar da erken gelsin, yardım etsinler bize.”

“Abla, garsonlardan birkaçı da gelemeyecekmiş. Sarp Bey’in verdiği parayı beğenmemişler. Biraz önce arayıp haber verdiler.”

“Hay ben böyle işin ta ... ’na koyayım.” dedi.

“Millet iş iş diye dilenir, nefesleri kokar. Bunlar da verilen parayı beğenmezler. Siktirsin gitsinler.” deyip bir sigara yaktım.

“Abla ne yapıyorsun?” dedi Burak. “Burası mutfak, burada sigara içemezsin.”

“Başlatma mutfağından da içemezsininden de şimdi. Hadi sen bana nerde ne var onu göster de işimize bakalım.”

Birden kalbi tekleyip sadece zile basabilen Sarp ise çoktan doktorun kapısında yığılıp kalmıştı. Kapıdaki gürültüyle irkilmişti Rüzgar. Tam kahve almaya gitmişti mutfaka, kapıdan gelen sesi duymaz kapıya doğru koştu. Kapıyı açtığında Sarp’ı yerde yığılmış halde buldu. Panikle “Sarp iyi misin?” dedi. Sarp sadece başını sallayabildi sağa sola doğru. Kolundan kaldırıp hemen odasına aldı. Nabzını kontrol etti. Kalbini dinledi. Biraz sakinleştirmeye çalıştı. “Sol kolumda bir ağrı var.” diyebildi Sarp. Rüzgâr derhal bir ambulans çağırdı ve onun en yakın hastaneye götürül-

mesini sağladı. Peşinden kendi de gitti. Bir yandan da yere düşen telefonundan acil aranacaklar listesinin başındaki ismi arıyordu, Alev'i. Ancak açan kimse yoktu. "Ah be Alev ah, aç şu telefonu bir kere de aç!" deyip fırlattı bir kenara. Alev ile arası uzun zamandan beri kötüydü. Alev onunla olan ilişkini kesmişti. Uzun zamandan beri Alev'in halini hiç beğenmiyordu. Sarp'a ve İnci'ye yaptığığın adı tam anlamıyla psikolojik şiddetti. Bunu defalarca anlatmaya çalışmıştı ancak boşunaydı. Eşlerine şiddet uygulayan kadınlar bunu asla kabul etmezlerdi. Erkeğe yapılan şiddet hep halı altına süpürülen bir konuydu. İşin kötüsü erkekler de kendilerine şiddet uygulandığını anlayamazlardı. Ah, diye iç geçirirdi Rüzgâr böyle vakaları tedavi ederken. Erkekler ağlamaz diye yetiştirilen zavallı erkekler. Kadınlar her dertlerini kolaylıkla anlatabilirler ama adları pısrığına çıkmasın diye dertlerini içine atar erkekler, diye geçirdi içinden. Alev'in, ben her şeyin doğrusunu bilirim hali asla değişmiyordu. Onu kendi haline bırakmaya karar vermişti. Her nasılsa her şeyin bir vakti vardı. Er ya da geç yaptığı hataların farkına varacaktı. Buna inanmak istiyordu. Yoksa İnci'de şimdiden başlayan problemler çığ gibi büyüyecek ve tamir etmesi çok güçleşecekti. Çocukcağız boşuna içine kapanık değildi.

Emine kan ter içinde akşamın yemeklerini hazırlamaya devam ediyordu. Allah'tan Burak önden hazırlık yapmıştı.

Cevher, kimi bulduysa getirmişti mahalleden. Kapıdan girdiğinde "Abla, abla!" diye bağıriyordu. "Buradayım kızım, bağırma çingeneler gibi. Hadi mutfağa. Akşam burada

yüz kişilik yemek varmış ve bir çöp hazır değil."

"Abla ne diyorsun?" diyebildi Cevher. "Nasıl yetiştireceğiz?"

"Haydi çok konuşma da soğanları soymaya başla. Zeynep, Esra, Hasret kızım siz de sarımsaklara, patateslere başlayın. Kızlar siz de şuradaki maydanozları, naneleri yıkamaya başlayın. Yetiyecek o kadar." dedi Emine ve ocağın başına geçti.

"Abla! Sırma abla işi bitince gelecek kızları da alıp." dedi Cevher. "Kızım, unutmadan, şerefsiz garsonlar gelmiyor-muş. Pavyondaki şef garsonu ara da buraya iki üç çocuk göndersin. Çirkin Hakan boştaysa onu özellikle göndersin ha bir de Kaya'yı. Onların eli çabuk, güzel çevirip çevirirler burayı."

Hararetili bir çalışma başlamıştı Lokanta Nane'nin mutfağında. Bir yandan gülüyorlar bir yandan Cevher yanık sesiyle şarkılar söylüyordu. Emine, Müzeyyen Senar'ın 'Ben Küskünüm Feleğ'e' şarkısını bıkmadan usanmadan dinlerdi. Arada Hediye Hanım'la, plakların tozunu alırken bir taş plak koyar, kahvelerini yudumlarırken derin derin iç çekip dışarıya bakarlardı. En çok da 'Ben Küskünüm Feleğ'e' şarkısını dinlerken. Cevher de Emine'nin Türk Sanat Musikisine olan sevgisini bildiğinden, pavyondan sabahları eve döndüğünde, çoktan sabah namazı için kalkmış olan Emine'ye gider, karşılıklı sabah kahveleri içerlermiş. Kahve bitince Cevher, yanık sesiyle alaturka bir şarkı söylemiş, bitince de o uyumaya kendisi de ya nasip diyerek işine gidermiş.

“Emine Abla, Hediye’nin hikayesini de anlatırsın şimdi sen bak diye böldüm onu yeniden.” Bu sefer iyice sinirlendi, “Kızım şimdi yeri mi Hediye Hanım’ın hikayesini anlatmanın. Her şeyin bir yeri zamanı var. Unutuyorum sana dedim, ondan böyle çabuk çabuk anlatıyorum ya ben. Yeri gelince anlatacam.”

“Figen’i de anlatacak mısın peki?” diye muzipçe sordum.

“Anlatçam kızım anlatçam onu da anlatçam merak etme” diye gülümseyerek yanıtladı ve kaldığı yerden yaşadıklarını anlatmaya devam etti.

Ambulans hastaneye ulaşmış sedyeyi indiriyordu. Rüzgar “Sarp, Sarp! Merak etme ben buradayım.” diye bağırırken bir yandan da Alev’i arıyordu, fakat Alev telefonu bir türlü açmıyordu. İçinden okkalı bir küfür salladı Alev’e, sonra da yahu insanın kocası bu kadar arıyorsa vardır bir şey değil mi, aç be kadın şu telefonu diyordu da Alev’in o sırada telefonunu sessize aldığından ve psikyatrisıyla seans yaptığından haberi yoktu. Her ikisi de canlarının derdindeydi.

Akşam yemek saati yaklaştıkça Burak’ta panik de başlamıştı. Sarp’ı defalarca aramış, ona ulaşamamıştı. Emine Hanım’a, “Rüzgar’a gidip hemen sorup geleceğim.” demiş kaç saat oldu dönmemişti. Aslında hazırlıklar fena gitmiyordu ama yine de rahat değildi. Bir aksilik çıkacak ve her şey mahvolacak diye endişeleniyordu ki tam o anda telefonu çaldı. Arayan Can’dı. Sesi de bir garip geliyordu. “Alo, Burak! Benim Can. Dün sahneden indiğimden beri kötüyüm. Hastaneye gidip iğne de oldum ama sesim çıkmı-

yor. Sarp Bey’i aradım ama ulaşamadım. Tekrar hastaneye gidiyorum, hiç iyi değilim.” deyip telefonu kapadı. Burak, yüksek sesle “Ha siktir be!” dedi. Bir bu eksikti, derken; Emine “Ne oldu oğlum, ne bu sinir ne bu panik?” dedi. “Abla delireceğim, Sarp Bey ortada yok, karısını aradım ona da ulaşamıyorum. Şimdi de bu gece şarkı söyleyecek şarkıcı aradı, o da hastalanmış gelemeyecekmiş. Ne halt edeceğim ben?”

“Dur bir oğlum her şeyin bir çaresi bulunur, sakın ol. Otur bir bardak su getireyim sana. Vardır bir hayır.” dedi. Bir yandan da düşünüyordu.

Yemek işi tamamıdı da şarkı söylemek işini nasıl halledecekti? Tam o sırada Cevher aklına geldi. Cevher’in yanına gitti. “Kızım, bu gece sen burada sahneye çıkacaksın.” dedi. “Abla ne diyorsun kafayı mı yedin, yoksa kafan mı güzel? Soğan sarımsak kokusundan tansiyonun mu düştü? Burası zengin conconların yeri farkındaysan. Ben nasıl çıkayım burada? Ya beni tanıyan olursa hem? Hem benim söylediğimi bunlar dinlemezler ki belki hayatlarında duymamışlardır arabeski. Abla bilmiyor musun bunlar kuru fasulye yiyip osurmayanlardan.”

“Kızım seni kim bilsin? Pavyona gelen buraya mı gelecek?” Cevher bir yandan itiraz ediyor, bir yandan da heyecanlanıyordu. Böyle bir yerde şarkı söylemek hep hayaliydi. Hiçbir zaman ulaşamayacağı hayali... Geceleri uyumadan önce kurduğu çocukça bir hayal... “Abla, peki yine de biri beni tanırsa, rezillik çıkarırsa ne olacak? Hem ben ne söyleyeceğim, ne giyineceğim?”

“Kızım sen bu gece az boyan, peruğunu da takma. Saçını da topla arkadan. Bana, Kadir’e söylediğin gibi söyleyeceksin işte. Araya da neşelilerden söylersin. Oldu bitti.”

“Ne giyineceğim abla, benim buraya göre kıyafetim mi var?”

“Dur onu ben halledeceğim.” dedi Emine. “Figen ablanı arayayım. Onlarda belki sana göre bir şey vardır.” Telaşla Figen’i aradı. “Alo kızım Figen!”

“Efendim Emine abla. Hayırdır?” Emine olan biteni bir çırpıda anlattı. “Kızım bir gel bak, şu işi bir hallet.”

“Abla, annem pek iyi değil bugün. Biliyorsun tansiyonu inip çıkıyor. Sen bir zahmet Cevher Hanım’ı bana gönder. Benim satılsın diye diktiklerim var evde, onları deneriz. Burada hazırlar gönderirim onu.”

“İyi kızım, çok iyi oldu. Eve uğrayıp ayakkabısını alacaktı. Oradan da sana gelir. Yakınız zaten.” Telefonu kapatıp Cevher’e seslendi Emine, “Yaz kızım, Figen’in numarasını. Hemen çabuk çabuk git, çabuk çabuk gel.” Burak da bir yandan onları dinliyor, büyük şaşkınlıkla bu hale nasıl geldiğini anlamaya çalışıyor “Ah Sarp Bey ah!” diye de içinden sövüyordu.

Emine anlatırken tekrar araya girdim. “Şimdi sen Figen’in hikayesini de biliyorsundur ya onu şimdi anlat bari, bak yeri geldi artık.” dedim.

“Bilmez miyim kızım bilmez miyim? Doğru yeri geldi anlatayım aradan çıkıversin” diye başladı benim çekingen terzimin hikayesini anlatmaya.

Figen, çalıştığı moda evine sipariş edilen gece elbisesi-

nin eksik olan kumaşını almaya gittiğinde tanışmış tezgah-tar olarak çalışan kocası Ali’yle. Mutlu bir evlilikleri olmuş da Rabbim dertsiz bırakır mı kullarını, illa ki bir sınava sokacak, doğru yoldan sapıyorlar mı sapmıyorlar mı diye.

Babası yıllar önce rahmetli olmuş Figen’in, yaşlı ve hasta annesiyle yaşam mücadelesi verip duruyorlarmış Ali’yi tanıdığında. Adamcağız ölmeden önce de çok acı çekmiş. Hastalık yatak döşek yatırmış dağ gibi adamı, almış pençesine yatalak etmiş. Sonrası da malum be kızım. Günden güne erimiş adamcağız.

O vakitler Figen güzel sanatlarda seramik öğrencisiymiş. Anneciği sabahlara kadar bir modaevinin terzihanesinde çalışır, evi geçindirmeye ve bir tanecik kızlarını okutmaya uğraşmış. Babası inşaat işlerinde işçilik yaparmış. Mert ve çalışkan bir adam olduğu için de çok kısa sürede kalfası olmuş çalıştığı inşaatın. O vakitler, sevinmişler ailecek, babasının günlük yevmiyesi arttı diye. Mertliğinin, çalışkanlığının yanında dürüst, en çok da babacan biriymiş Yaşar Usta. Elinden her iş de gelirmiş. Kimin derdi varsa, mühendis beyler, mimar hanımlar bile Yaşar Usta’ya gelirmiş. Yaşar Usta’nın şefkatli sesiyle adeta hafiflerler, tüm dertleri çözülmüş gibi ayrılırlarmış ustanın yanından. Yaşar Kalfa, kısa vaktite usta olmuş ama nasıl olmuş? Gece gündüz, kar kış demeden çalışmış. E buna can mı dayanır kızım, hastalık gelip musallat olmuş işte.

Babası elden ayaktan düşünce evin geçim yükü anacığın kalmış, kalmış da annesinin kazancı evi geçindirmeye de yetmiyormuş. Hem okulunun masraflarını hem de

yatalak babasının bakım masraflarını karşılayamaz olmuş. Gündüzleri modaevinde çalışıyor, geceleri evlenecek kızların gelinliklerini dikiyormuş evlerindeki küçük salonda. Anneciği de günden güne eriyormuş. Yine de mutlularmış. Ailecek bir aradalardı, tencerelerinde çorbaları da pişiyordu ya, daha ne olacaktı ki. Her zaman şükrederlerdi. Sanki tüm acıları onlar yaşamamış gibi... Babası, her zaman ‘Vardır kızım bunun da bir hikmeti.’ dermiş hasta yatağındaiken bile.

Figen, annesinin de sağlığının iyiye gitmediğini gördükten sonra karar vermiş okulunu bırakmış. Ailesi buna çok direnmiş, üzölmüşler de ama yapacak da bir şey yokmuş. Her şey kabak gibi ortadaymış. Geçinemiyorlarmış. Latife Hanım, ‘Bari gözümün önünde ol, bir de seni merak etmeyeyim.’ diye çalıştığı modaevinin sahibi Hediye Hanım ile konuşup kızının terzi çırağı olarak işe alınmasını sağlamış. Figen, yıllardır annesine terzilik işlerinde yardım ettiğinden, terziliği az da olsa öğrenmiş. Bez bebekler dikerdi en çok. Mahallelerinde kim yeni doğum yapsa bez bebeklerinden birini hediye ederdi yeni doğana.

Latife Hanım, modaevinin sahibesi Hediye Hanım’a ne çok teşekkür etti ne çok. Hediye Hanım, Paris’te moda okumuş. Orada gördüklerini Nişantaşı’ndaki atölyesinde terzilerine öğretirmiş. Paris modasını İstanbul’da yaşatmakmış gayesi. Müşterileri onun bu yenilikçi yönünü hem değişik ve garip bulur hem de yeni yaptığı elbiseleri, tuvaletleri alabilmek için sıraya girerlermiş Hediye Hanım, Figen’i kendi kızı gibi severmiş. Ondaki sanatçı ruhunu

görmüş, heykellerine yansıtamadığı sanatını elbiselerine yansıtabilmesi için ona büyük bir sabırla terziliğin inceliklerini öğretmiş. Yıllar geçtikçe, Figen’in yeteneği ve başarısı artmış, herkes onun elinden çıkan tuvaletleri giymek ister olmuş. Mütevazı, ahlaklı en çok da dürüst bir kızdır Figen. Hiçbir zaman kendi yeteneğini fark etmedi o ayrı diye ekledi Emine Abla. Doğru da söylüyordu. Figen bana kaç tane gece kıyafeti dikmişti hatırlamıyorum ama her elbise adeta bir sanat eseri gibiydi, tek ve eşsiz.

Figen’in babasının hastalıktan rahmetli olmasından sonra anneciğinin de sağlığı kötüye gitmeye başlamış. Gözleri, iğne deliklerini göremez olmuş. Hediye Hanım güzel bir emeklilik ikramiyesi vermiş Latife Hanım’a, bununla da kalmamış oturdukları evi de onlara -vefakâr terzisine- emeklilik hediyesi olarak almış.

Hediye Hanım becardı. Aristokrat bir ailenin kızıydı. ‘Nişantaşı’nda terzihane açıp elbise dikip satacağım.’ dediğinde ailesi tarafından dışlanmıştı. ‘Bizim senin gibi kızımız yok.’ diye kovmuştu babası evden. Annesi hiç elini çekmemişti biricik kızından, belki bu hevesi geçer diye. Bu sebeple Hediye Hanım hiç maddi zorluk çekmemişti. Latife Hanım’a da kolaycacak alıvermiş evlerini hediye olarak. Hediye Hanım’ın derin yarası kalbindeydi. Yarasız kul mu vardı be Alev kızım. Babasının, fakir olduğu için evlenmelerine izin vermediği İbrahim’i unutmamıştı. Ona olan aşkına ihanet etmemek için de hiç evlenmemişti. Oysaki İbrahim’le evlenip bir kız çocukları olsun ne çok istemişler, ne hayaller kurmuşlardı. Figen, Hediye’nin işte

o sahip olamadığı kız çocuğuydu.

Ali'yle Figen'in kumaş alışverişinde başlayan tanışmaları, zamanla alışverişlerin artması, Ali'nin kumaş teslimatlarını modaevine yapması, akşam iş çıkışında içilen çaylar derken ilişkilerini evliliğe kadar getirmişlerdi.

Ali yetimdi. Çocuk Esirgeme'de büyümüştü. Kimdi, kimin nesiydi bilmezdi. Ondan da hep bir mahzundu. Ekmeğinin derdindeydi... Yetimhaneden yaşı dolup gönderdiklerinde on sekiz yaşındaydı, sığınabileceği hiçbir kimsesi de, yeri de yoktu. Günlerce sokaklarda yaşamış, çöplerden yemek yemişti. Ne çok korkmuş ne de çok ağlamıştı geceleri. Bir gece yine çöplerin arasında yemek bulmaya çalışırken, akşam yürüyüşüne çıkmış Cevriye Hanım ile Kemal Bey fark etmişlerdi Ali'yi. Haline üzülüp onu evlerine almış, evlatları gibi bağırklarına basmışlardı. Cevriye Hanım'la Kemal Bey'in oğulları gittikleri bir deniz tatilinde, altı yaşındayken boğulup ölmüştü, biricik oğullarının yerine koymuşlardı Ali'yi.

Kemal Bey'in kendi kumaşlarını dokudukları küçük bir atölyesi vardı. Atölyelerinin önündeki küçük dükkânda dokuduklarını satarlardı. Şükür, işleri yolundaydı. Ali'yi önce atölyede yetiştirdiler. Ali, her ilmeği attığında içindeki üzüntüyü de dokuyordu adeta. Kalbinde hep aynı cevapsız soru: "Bir anne, bir baba, küçücük bir bebeği nasıl bırakabilirdi? Nasıl evlatlarından vazgeçebilirlerdi?" Kemal babası, Cevriye annesi, onun yeni ailesi olmuşlardı. Ancak bu soru hep kalbini dağlamıştı.

Ali'nin evlerine gelmesiyle evleri bir mezarlıktan kendi-

leri de yaşayan birer ölü olmaktan çıkmışlardı. Ali demek yaşam demektir. Gençliklerindeki gibi Cevriye rakı masasını kurar, Selanik'ten göçmüş anneannesinin öğrettiği mezeleri ve memleketim dediği Yunanistan'ın yemeklerini yapar, muazzam bir masa hazırlar, anneannesinin kulaklarını çınlatırdı. Bu sofrayı gören Kemal Bey, "Cevriye Sultan, yine döktürmüşsün." deyip birkaç kadeh rakı içtikten sonra pek de keyiflenir, Fosforlu Cevriye türküsünü söylerdi. Kemal Bey'in ataları da göçmüştü mübadeleyle. Ne zaman rakıları içseler başlardı memleket türküleri söylemeye, Cevriye Sultan'ın çaldığı ut eşliğinde... İşte bizim Ali'miz böyle bir mutluluk getirmişti.

Ali'yle Figen'in evliliği herkesi çok mutlu etmişti: Ben ölünce kızım yalnız mı kalacak, kime emanet ederim ki, diye içten içe üzülen annesini; oğullarını helal süt emmiş Figen'le evlendirecek olan Çoban ailesini; manevi annem dediği Hediye Hanım'ı... En çok da Ali'yi mutlu etmişti bu evlilik. Yetimhanede hayalini kurduğu ailesini kurabilecek, çocukları olacak ve o, çocuklarını asla ama asla bırakmayacaktı.

Ali ve Figen'in aşkları da sevgileri de yıllar içinde büyümüş de büyümüş. Herkes onların birbirlerine olan sevgisine hayranmış. Bu sevginin bir meyvesini görmek istiyorlarmış onlar da. Figen de istiyormuş, hatta bunun için yıllardır tedavi de görüyormuş. Ne yaptılarsa da çocukları olmamış. Figen'in yumurtalıklarında bir sorun varmış işte. Doktorlar bunun derin üzüntü ve stres sonrası oluşan bir hastalık olduğunu teşhisini koymuşlar. Babasının

ölümü, geçim derdi, en çok da vazgeçtikleri Figen'i hasta etmiş. Yıllar süren zorlayıcı, hırpalayıcı tedavi denemelerinden sonra Hediye Hanım'ın zengin ve nüfuzlu dostları sayesinde Kıbrıs'taki bir tedavi yöntemiyle çocuk sahibi olabileceklerini öğrendiklerinde Figen de Ali de çok mutlu olmuşlar. Hediye Hanım madem manevi annesiydi, tüm tedavi masraflarını karşılayacaktı. Kıbrıs'ta tedavi süreci başladı. Ancak Figen'in rahminde çocukları büyüyemiyordu. Rahmi, çocuklarının mezarı olmuştu. Beş aylık bebekleri ile vedalaşmak zorunda kalmışlardı. Çocuklarını toprağa gömdüklerinde Ali, Figen'e bir kere daha bunu yaşatmayacağına yemin edip bu konuyu kapatmıştı. Ancak Figen çocuk sevgisini yaşamak ve Ali'sine de yaşatmak istiyordu. Kıbrıs'taki doktoru yeni bir yöntemden daha bahsettiğinde düşünmeden evet, demişti. Yıllar içinde tıptaki teknolojiler geliyordu. Kocasından aldıkları spermi sağlıklı bir yumurta ile birleştirip, Figen'in rahmine yerleştirebilirlerdi. Öyle de oldu da, yıllar sonra nasıl bulduysa Yiğit'in annesi peydahlanıp çıkmış ortaya bu çocuğun annesi benim diye. Zavallı Figen de yıllardır bu kadınla uğraşıp duruyordu. Yiğit'in gerçekleri öğrenip dünyasının alt üst olmasından çok korkuyordu kızcağız.

Valla Emine Abla hiç de haksız değil Figen. Sen yumurtanı ver para için, sat hatta. Sonra başkası baksın, büyüsün, çilesini çeksın sonra da çocuk büyüyünce ortaya çık, bu çocuk benim de. Oh ne ala dünya. Daha önce aklın neredeymiş diye sormazlar mı insana. Emine Abla, ne yalan söyleyeyim böyle sonradan anne olduklarını fark edenleri

bu dünyadan yok etmek lazım. Çocuğunu bırakıp gidecek kadar kötü olan bir kadın, herkese her kötülüğü yapabilir. Vallahi, günah olmasa haklısın kızım derdim de, Rabbimin verdiği canı da ondan başkası alamaz.

Neyse Emine Abla, biz o gece neler olduğuyla devam edelim dedim. Çünkü o gece de diğer gecelerde olduğu gibi çok içmiştim. Hatta içmeye doktordan sonra başlamıştım. Umutsuz vakaydım çünkü ben, doktorla konuş, avuç dolusu antidepresanları iç, yine de hayatımda hiç ama hiçbir şey değişmiyordu. Yine mutsuzdum, yine aynı suçluluk hissini hissediyordum. Üstelik bu suçluluk hissim gün geçtikçe azalacağına, sebebini ne benim ne de doktorun bulamadığı, yanlış bir şey yaptım hissim artıp duruyordu. Emine Abla anlatmaya devam etti.

Şık giyimli kadınlar, yakışıklı erkekler yavaş yavaş lokantaya gelmeye başlamışlardı. Bu yemeği organize eden şirketin karşılama elemanı gelenlere yer gösterip, yerlerine yerleşmelerine yardımcı oluyordu. Her şey yolunda gidiyor gibiydi. Yemeklerin hepsi yetişmemişti ama Sırma'nın ve diğer kızların yardıma gelmesiyle mutfak biraz daha hızlanmıştı. Gelenler mezelerini yiyip hafif hafif demlenirken takı merasimi, hoş beş derken her şeyi yetiştiriyorlardı. Bir yandan da yemekleri kontrol ediyordu Emine.

Sahne sırası Cevher'e gelmişti. Ayaklarının bağı kesilmişti. Sanki ilk defa sahneye çıkıyordu. En çok birisi tanır diye korkuyordu. Yıllardan beri çok iyi gizlenmişti. Kimse pavyonda çalıştığını bilmiyordu. O, her gün okula gidip gelen bir anaokulu öğretmeni idi. Kafasını kaldırıp,

Kadir'in ona bakan bir çift ela gözünü görünce içine sular serpildi. O yanında olunca, kimse ona bir şey yapmazdı aynı pavyonda olduğu gibi. O nerede ise Kadir de oradaydı. Dağ gibi adam arkasındaydı, neden korkacaktı ki?

Simsiyah, uzun, kuyruklu, ince askılı, hafif göğüs dekoltesi, kolları uzun, derin yırtmaçlı, dantelden bir elbise giydirmişti Figen ona. Saçlarına taktığı sarı peruğu çıkar-mış, simsiyah saçları ortaya çıkmıştı. Emine'nin dediği gibi arkadan toplamıştı saçını. Kirpikleri kaşlarına değerdi Cevher'in, o kadar uzundu. Hafif bir rimel sürmüştü. Yanakları korku ve heyecandan al al olmuştu. Dudakları kiraz gibiydi, hafif bir parlatici yetmişti. Gözleri ise kömür gibi siyahtı. O gece mavi lenslerini de takmamıştı. Annesini ziyarete gittiğinde komşularıyla nasıl hanım hanımcık konuşuyorsa o gece de öyle konuşacaktı sahnede. Tüm söylediği şarkıları kavuşamayacağı, herkesten varlığını gizlediği kızı için söyleyecekti; hem annesi hem ablası olarak...

Sahneye çıkmadan önce son kez aynaya baktı, kendini tanıyamamıştı. Bambaşka biriydi. Biraz rahatladı. Kendisi bile kendini tanıyamazken başkaları nasıl tanıyacaktı? "Hoş geldiniz," dedi titrek bir sesle. "Hepinizin keyifli gece geçirmesini diliyorum." deyip ilk şarkısını okumaya başladı. Harala gürele işi yetiştirmeye çalışan Emine birden durmuş. "Ah! Çıktı bizimki sahneye." diyerek mutfak kapısının arkasından bakmış Cevher'e. İşte o an gözyaşları akmaya başlamış. Böyle bir fidana nasıl kıymıştı babası. O şerefsiz... Bu masum sabinin günahı neydi, diye derinden de bir iç çekmiş. Ardından Burak sesle irkilmiş. Mutfakta

bir telaşla o da çalışıyormuş tabii. Sesin sahibini görmek için gitmiş o da mutfak kapısına bir merakla. Gözlerine inanamamış. Bu yardıma gelen o kız, sahneye çıkan bu kız mıydı? Siyah bir kuğu gibi salınmaktaydı sahnede Cevher kadife gibi sesiyle. İstiridyeden çıkan bir inciye o. Pisliğin içinde kalın kabuklarıyla içindeki mucizeyi saklayan nadide, siyah bir inci tanesiydi o.

O gece bütün bunlar olurken, ben bir köşede sızıp kalmıştım. İçtiğim ilaçların üstüne birkaç şişe de şarabı devirince, zaten bulanık olan zihnim iyice bulanmış, içki içtiğim restoranın otelinde bir oda tutmayı akıl edip orada uyumuşum ve tabii ki hiçbir şeyi hatırlamıyordum. Telefonumu almıştım elime apar topar, kafam güzelken kimi aramış kime mesaj göndermişim diye. Emine Abla'ya mesaj göndermişim, gece ofiste çalışacağımı, işlerimin sabaha kadar süreceğini, İnci'ye sahip çıkmasını rica etmişim. Hayret genelde emir cümleleri kullanırım çalışanlarımıza ama konu Emine Abla olunca yememiş emretmek. Sarp üst üste aramış hiçbirini açmamışım. İçip içip sarhoş kafayla olur olmadık saatlerde arar, işimin ortasında canımı sıkardı. Belli ki yine kafası bir dünyaydı ki üst üste beni gündüz gündüz aramıştı. Akıllı kadını, o kafayla ona da, benzer bir mesaj yazıp göndermişim. Her şey normal ve kontrol altındaydı yani. Kalktım soğuk bir duş yaptım, otelin oda servisinden de sert bir kahveyi odama göndermelerini rica ettim. Narine de benim eve uğrayıp, evdeki yardımcımın ona vereceği temiz takım elbisemi ve sarı ipek gömleğimi alıp, ofise öyle gelmesini buyurduğum mesajı gönderdim.

Allah'tan gece sorunsuz bir şekilde bitmiş, müşteriler övgü dolu sözlerle bahsetmişler o geceden ve kulaklarındaki pası silen kadından. Sonra kaç defa arayıp rezervasyon yapmak istemişlerdi dinlemek için Cevher'i. Ancak Sarp her seferinde öyle bir sanatçılarının programlarında olmadığını, üzgün olduklarını söylemişti arayanlara.

Ertesi gün taburcu etmişlerdi Sarp'ı. Kalbinde bir damar tıkanmak üzereymiş, hayatına, yediklerine dikkat etmesini, stresten uzak durmasını tembihlemişti doktor ve bir terapistte gözükmüş de iyi olacağını eklemişti. Kanındaki yüksek alkolden dolayı uzun saatler müdahale edememişlerdi kendisine. Küçük ama önemli bir kalp krizi yaşamıştı. Bu sefer şanslıydı ancak şans insana bir kez gülerdi. Bütün gece başında bekleyen Rüzgar'a teşekkür etti. Bu gecenin aralarında kalmasını rica etti. Alev'le hiç uğraşamazdı. Sonra telefonuna baktı. Cevapsız çağrılar arasında bir Alev'inki yoktu. Nasıl olsa ofiste uyuyakalmışımıdır diye aramamıştı yine. "Beni ne zaman merak etti ki şimdi etmiş olsun." diye iç geçirdi. Zaten o da ikinci kocasındaymış, mesajında yazdığı gibi, işinde. Yoldan bir taksi çevirip bindi, lokantanın adresini verdi.

Sarp, lokantadan içeri girdiğinde her şey derli topluydu. Günlük hazırlıklar devam ediyordu. "Eyvah! Yemeği iptal etmişler." dedi içinden. Bir de sözleşmeleri vardı organizasyon şirketiyle. Lokantadan kaynaklı bir sebepten organizasyonun iptali durumunda ciddi bir cezai şart vardı. "Yandım, bittim ben." dedi. "Zaten borç batağındayım. Tefeciden aldığım borçları ödeyemiyorum, Süleyman Ağ'a biraz

daha borcumu ödemezsem, fedaisi Kadir'e vurduracak beni kesin. Bu son uyarım dediğinde öyle demişti. Satacak bir şey de kalmadı." dedi, içinden. Alev fark etse canına okur diye düşündü. Satılacak sadece Alev'in takıları kalmıştı. Gerçi ondan önce tefeciler canına okuyacaktı. Borçlarını ödeyebilmek için, bir arkadaşının tavsiyesiyle "Bodrum katını özel davetler için ayırıp VIP bir oda yapacağım." diye Alev'i kandırmış, geceleri gizlice kumar oynattığı bir yer açmıştı. Böylece kendi de kumar oynamak için başka bir yere gitmekten kurtulmuştu.

Koşar adımlarla mutfaka gitti. Burak öğlen servisi hazırlığındaydı. Suratı bir karıştı. Ne oldu, dedikçe; işim var sonra konuşuruz, diyordu. Bir yandan da organizasyon şirketinin sahibi arıyordu. Parasını istemek içindir, diye açamıyordu Sarp.

Burak'a sordu "Oğlum! Çıldırmasana, ne oldu dün gece?"

"Asıl ben sorayım Sarp Bey, dün gece ne oldu diye. Koca bir organizasyonun olduğu gün siz neredeydiniz?"

"Ben hastanedeydim tüm gece."

"Nasıl hastaneydiniz?"

Sarp başına gelenleri anlattı. Burak da gece olanları, Emine'nin yarattığı mucizeleri anlattı, en çok da kendini Havva ismiyle tanıtan Cevher'in sesini.

Sarp, daha sonra defalarca sormuştu Emine'ye "Abla ne olur ikna et Havva'yı. Ne kadar isterse vereyim. O günden beri her gün arıyorlar ne zaman çıkacak sizde, diye. Organizasyonu yapan şirket kaç defa istedi Havva Hanım'ı."

Emine bir gün çok sinirlendi “Ehhh be! Düş yakamdan. Söyledim, istemiyor kadın. Ben ne yapayım?”

Alev, Emine'nin yaptığı tarhana çorbasını ve daha sonra da demlediği koca bir demlik çayı da bitirdikten sonra Emine'nin lokantada nasıl çalışmaya başladığının hikayesini ve o gece Sarp'ın kıcını nasıl kurtardığını öğrenmiş oldu. Meğer Emine, işe başlayalı neredeyse üç yıl olmuş. Alev, kendisiyle o kadar meşguldü ki burnunun ucunda olan hiçbir şeyi görmüyor, göremiyordu. Üç yıldır aynı yerde olduğu bir insanın bile farkında değildi. Diğerleri gibi Emine'yi de fark etmemişti. Dünya sadece onun etrafında dönüyordu. Fark edilmesi gereken biri varsa bu kişi sadece o olabilirdi.

“Çok teşekkür ederim Emine Hanım, İnci'yi alıp eve getirdiğiniz için. Sarp herhalde sızıp kalmıştır.” dedim.

“Kızım bak ben kimsenin işine karışmak istemem ama Sarp Bey'in durumu hiç iyi değil. Her gün daha kötü görüyorum onu.”

O an içime bir alev düştü. Ne diyeceğimi bilemedim. Sadece “Çok teşekkür ederim, ne kadar ödeyeceğim sana?” dedim büyük bir soğukkanlılıkla. Tek bildiğim şey insanların benim için iş yapması ve benim de ödememdi.

“Ne ödemesi kızım, her şey para mı? İki çorba pişirdim, çocuğu eve getirdim. Bir de para mı alacağım? Haydi iyi geceler.” deyip ayakkabılarını giyip evden çıktı, kapıyı da yavaşça kapadı. Emine çıktıktan sonra, kızımın odasına gittim, mışıl mışıl uyuyan kızımın saçlarını okşadım, kokladım, üzerini örttüm. Yanına uzandım ve İnci'nin

nefesinin sesini dinleyerek uykuya daldım.

İnci'nin hayatımıza girmesi Sarp'la aramızdaki problemlerin geçici süre ertelenmesini sağlamıştı sadece. İnci büyüdükçe, çocuk yetiştirmek konusundaki farklılıklarımız da eski problemlerin üstüne eklendi.

Sarp, yıllar içerisinde yanlış üstüne yanlış kararlar almış, lokantayı borç batağına düşürmüş, tefecilere kadar borçlanmıştı. Benim üzerime olan tüm malları bile ortak vekaletnameleri kullanarak satmış. Sarp'ın bu yaptıklarının hepsini İnci babasız büyümesin diye sineye çektim ancak intikamım için de sabırla bekledim. Ben, beni aldattığı o kaltaklara benzemem. Gel de gel, git de git.

Bir yandan bozulan ilişkimi, bir yandan lokantanın bozulan işlerini toparlamaya çalışır, bir yandan da İnci ile ilgilenirken elbette bir yerden patlak verecektim. Ben de bir insandım. Sağlığım gitgide bozulmaya ve zihnimin bulanıklığı da artmaya başlamıştı. Doktorum, üzerimdeki baskının artması nedeniyle bunun normal olduğunu söylüyordu. Söylemesi kolaydı, yaşayan bendim bu kaosu. Artık dağıldığımı hissediyordum ve kendimi bir arada tutacak gücüm de kalmamıştı.

Kariyerimde de düşmeye başlamıştım, sonum belliydi. Üstelik Narin de gitmiş, beni terk etmişti, hiçbir şeyin tadı tuzu kalmamıştı. Yeni gelen asistanlar, özel işleriniz için bir hizmetçi tutun lütfen diyerek, özel hayatımla ilgili hiçbir şeye ellerini sürmüyorlardı. Yeni nesil bir garipti. Sonunda da yerimi almak için aç kurtlar gibi bekleyenlerden birine şirketteki koltuğumu kaptırırverdim. İyi de oldu aslında,

böylece hem ailemle hem de Sarp'ın işiyle daha fazla ilgilenebilecektim. Ne de olsa her şerden bir hayır doğarmış.

Yine çalışmaktan erken yatamadığım bir gece, kanepede sıзан Sarp'ın kıyafetlerini çıkarmaya çalışırken düşen telefonunu elime aldım ve o sırada gelen mesajla hayatımın başka bir şokunu yaşadım. Fotoğrafta, test sonucu pozitif olan bir hamilelik testi vardı, altında da 'aşkım baba oluyorsun' yazıyordu. Ne yapacağıma karar vermeden önce uzun zaman düşündüm. Bu ikinci hatasıydı Sarp'ın, üstelik yine aynı kadından geliyordu bu mesaj, Efsun'dan. Yıllardan beri evliliğimizi kurtarmak için nelerden vazgeçmiştim. Kariyerimden, güzelliğimden, çevremden. Bok temizliyordum bok, işleri düzelince belki içkiyi bırakır, normal bir aile oluruz diye umut ederek. Üstelik benden saklı gizli sattıklarına, dükkanda kumar oynatmasına da sesimi çıkarmamıştım. Yeter ki tefecilere olan borçlarımız kapansın. Ne de olsa yuvayı dış kuş yapmıyor muydu?

Sarp'a gelen bu mesajı okuduktan sonra bana bir şey olmuştu. Bunu anlamak için doktorumla ara verdiğim terapi seanslarına bile devam ettim. En son doktorum, "Alev Hanım sizi pek iyi görmüyorum, kısa bir süre rahatça dinlenmeniz için sizi özel bir kliğine yönlendirmek istiyorum." demiş, ben de, "Ben deli miyim ki beni akıl hastanesine yatıracaksınız? Zaten bir boka da yaramadınız. Ben konuşayım, sen dinle sonra da yaz bir ilaç gönder. Sen de milyarları kazan oturduğun yerde." demiş ve ofisini terk etmiştim. Ne kadar da sinirlenmiştim o gün. Kadın, bana resmen deli demişti ya. Yani benim yaşadıklarımı yaşayan

herkes delirebilirdi o ayrı da ben deli değildim ondan emindim. Haaa bir deli varsa benim bu hale gelmeme sebep olanlardı. Onların yaptığı her şey normaldi ve hatta normal onlardı da ben deliydim. Hay sana psikiyatrist diploması verenin aklına sıçayım ben be diye söylene söylene yürümüşüm saatlerce.

Sarp'ın çocuğunun -üstelik ikinci sefer- olabildiğini öğrenmem bendeki, doktorumun teşhis olarak koyduğu, 'başarısızlık takıntımı' tetikledi besbelli ki yere göğe sığamaz oldum. Üstüne bir de öz çocuğu olursa, İnci'ye nasıl davranacağını bilmiyordum, başkasının çocuğu diye kötü davranıyordu. Bunca vakit söylediği bunca yalana rağmen dürüstlüğü tutmuştu, üstüne üstlük İnci'ye gerçekleri açıklamayacağımıza karar verdiğimiz halde, aksini savunmuştu. Yaşlandıkça insanlar değişiyor diye boşuna söylememişlerdi. Doktordan çıktıktan sonra yaptığım uzun yürüyüşlerin sonunda gittiğim restoranda bir şişe buz gibi beyaz şarap söyledim. Doktor, beni yine iyi görmediğini, anlık kopuşlarımın sayısı arttığı için daha da detaylı incelenmem ve bu sefer kesinlikle hastaneye yatmam gerektiğini söylemişti. Aman be kim takar doktorun söylediklerini diyerek bir şişe beyaz şarabı, bir güzel lıkr lıkr içtim ve Sarp'ın yanına gittim. Yıllardan beri benim tüm zaafalarını öğrenmiş olan kocam, tefecilere de dahil olmak üzere tüm borçlarını üstlenirsem hem ölene kadar susacak hem de İnci'nin bir kardeşi olmasını engelleyecekti. Zaten derdi başından aşkındı, bir tane daha çocukla uğraşamazdı. Hah kim demiş para mutluluk getirmez diye, bal gibi de

getiriyordu işte. Fakat ben yine de Sarp'a güvenmiyordum. O kadar çok söz verip tutmamıştı ki, yedekte bir B planım vardı elbette.

Önce, vakti zamanında büyük iyiliğimin dokunduğu bir iş insanı arkadaşımın kapısını çaldım. İnci, bizimle beraber restoranda büyüdüğü için ve her kız çocuğu gibi babasına aşık olduğundan baba mesleğinde kariyer yapmaya karar vermişti. Ben de arkadaşımın şirketinden güzel bir burs ayarlayıp, İnci'yi dünyanın en iyi şeflerini yetiştiren okullardan birine, yurtdışına gönderdim. Oranın tadını aldıktan sonra zaten geri de gelmezdi.

Sonra, tefecilerin tefecisi Süleyman Ağa ile görüşmeye, sahibi olduğu pavyona gittim. Lokanta Nane'yi ve babamdan kalan Sarp'ın dahi haberi olmadığı birkaç gayrimenkulü de ona satarak bu borç defterini kapatmak isteyeceğimi söyleyecektim de evdeki hesap çarşıya uymadı maalesef. Maalesef diyorum çünkü ava giden avlanmıştı.

Lokanta Nane'de sahneye çıktığımdan beri başka bir insan olmaya başlamıştım. İçimde ufak bir umut yeşermişti. Belki de bu leş pavyondan, sarhoş masalarına meze olmaktan kurtulabilirdim. Kardeşim Yusuf'un da üniversiteden mezun olmasına çok az zaman kalmıştı. Hem evini de alabilmişim, altına yattığım adamlar sayesinde. Geriye sadece Yusuf'un mezuniyeti ve düğün parasını biriktirmek kalmıştı. Çok az kaldı. Dayan Cevher dayan!

Gittiğim deli doktoru Aynur iyi ki bu deli defterini öğretti bana. İlk duyduğumda ne gülmüştüm. Defterin delisi mi olur diye. O da bana, defter deli değil ki diye

gülümseyerek yanıt vermiş ve "Cevher Hanım, aklınıza gelenleri hiç düşünmeden yazın buraya, okuyan zaten tek siz olacaksınız. İçinize, kağıda döktükçe rahatlayacaksınız." demişti. Kadın haklı da çıktı. O kadar okulunu okumuş değil mi kadın, deliliği ondan daha iyi kim bilebilir değil mi? Kim bilir kimlerin derdine çare buluyordu kadıncağz. Onunla görüşmeye gittiğimde, sıramın gelmesini beklerken gelip giden zenginleri görünce şaşırırdım hep parası olan insanın derdi mi olur diye de, sonra kendi kendime derdim, 'Rabbim kimini varlıkla kimini de yoklukla sınar' diye. Hatta bir gün zenginlerin oturduğu bu muhitteki doktor hanımın ofisinde Emine Abla'nın patronu Alev Hanım'ı da gördüm. Rahatsız olur diye de hemen kafamı çevirdim, belki de kadın deli doktoruna gizli saklı geliyordu, kim bilir? Süleyman Ağa da beni niye buraya gönderdi ki, bu zengin züppelerin arasına hiç anlamıyorum. Son zamanlar halimi pek iyi görmüyormuş da ondan en iyisine göndermiş beni. Altın yumurtlayan tavuktum tabii. Dinleyenlerin kalbini paramparça ediyormuş sesim, benim gibi bir ses pavyonlara bir daha gelmezmiş diye zırvalayıp duruyordu işte. Ben ise kara sevdalılar gibi niye yatak döşek yattığımı söyleyemiyordum. Kadir yoktu ne zamandır. Kimseye de soramıyordum. Pavyonda çalışmanın ilk kuralıydı, aşık olmak yasaktı, hele ki dükkandan birine. Burası bizim ekmek teknemizdi ve kimse ekmek yediği kaba sıçamazdı.

Gerçi, Kadir ile birbirimize duyduğumuz aşkımızı, kara sevdamızı sağır sultan bile duymuştu da patron, altın yumurtluyorum diye ses etmiyordu. Sesim üzüntüden

kısılmıştı da ödü kopmuştu pezevenğin. Sesim kesilince sahneye çıkamamıştım haliyle. O da kasasından parası eksilmesin diye hatırlı müşterilerinin yatağına göndermişti beni. Bir de söz vermişti yavşağın önde gidene, sahnede olup şarkı söylediğim sürece beni meze yapmayacaktı bu pisliklerin masasına da, yatağına da o ne yapsınmış öyle konuşmamışlar. Sahnede olduğum süreceymiş, olmadığım vakitlerde de işini yapmalıymışım. Akıl hastası. Aslında bu adam gitmeli deli doktoruna ben değil de çocuk yaşta amcası defalarca tecavüz edince adamın endazesisi kaymış, normal be bu da. Hem de çok normal.

Ben de aslında endazesi bozuklardanım be, bir tek şarkı söylediğim zamanlarda her şeyi unutuyorum. Hem de yaşadığım her şeyi. En çok da “İtirazım Var”ı söylerken “Ah bel!” deyip derin bir ah çekiyordum ya sahnede. “İtirazım var ulan.” dedikçe bu zalim kadere. “İtirazım var!” Ben, “İtirazım var.” dedikçe kaç kadeh kırılırdı pavyonda ha. Garsonlar koşturup dururlardı ben İtirazım Var’ı okurken yere düşen cam kırıklarını temizlemek için. Pavyonda solup gideceğimi, tuvaletçi Hasret Ana gibi olacağımı düşünüp için için ağlarken zalim kaderin benim için hazırladıklarından haberim mi vardı sanki?

Lokanta Nane’de sahne aldığım o gün özellikle sahneye çıktığımda garsonların önlüklerine takılmıştı gözüm. Emine Abla o kadar telaşlıydı ki akşam yemeğini yetiştireceğim diye, bizi de asker gibi işlerin başına dikmiş, sağımıza solumuza bile baktırmadan çalıştırmış, bir rahat nefes aldırmamıştı. Anca, sahneye çıktığımda rahat bir nefes alıp,

sağa sola bakabilmişim. İçime sıcak bir şey akmıştı, bir fena olmuşum. Kafam bir gidip gelmişti. Heyecanla karışık korkudan sandım ama öyle bir şey değildi bu. Üstelik burada sahne alacağımı Kadir, patrona da söylemişti. Bu gecenin hasılatını kendisi alacağı için çoktan izin vermişti ama bir seferlik o da. Mekanın sahibinin borçları dağ gibi olmuş, garibana bir el de Süleyman Ağa uzatsınmışmış işte. Klasik Süleyman Ağa. O geceyi nasıl bitirdiğimi bir ben bir Allah biliyor. Son şarkıya girdiğimde artık ayakta duracak halim de yoktu, Gelenler de çoktan halaya bağlamıştı geceyi, hem de bu zengin züppeler. Tam düşünüyordum ki Kadir yine tuttu beni. Omuzuna aldığı gibi arabaya bindirip pavyondaki odama götürdü. Her zaman yaptığı gibi hiçbir şey sormadan, sadece elimi tutup yanık sesiyle o en sevdiğim türküyü okudu. Türküde, “Kalpten kalbe bir yol vardır görülmez, gönülden gönüle gider, yol gizli gizli.” dedikçe elini daha bir sıkı tutuyordum Kadir’in, sesi ruhuma değdikçe rahatlıyor ve uykuya dalıyordum. Bu gece de o gecelerden biriydi.

O günden sonra , pavyonların gülü Cevher’le, annesi ve kardeşinin oturduğu evlerine gittiğinde mahallenin biricik Cevher’i, evlatlarını emanet ettikleri hanım hanım-cık anaokulu öğretmeni Cevher arasında ikiye bölünmüş ruhum arasındaki tüm boşlukları doldurmaya çalışarak geçti her boş vaktim. Doktorum da, kendi karanlığım içinde kendimi bulmama ne çok yardım etti. Ve aradan yıllar geçtikten sonra hatırladım, Lokanta Nane yazan önlüğü nerede gördüğümü; kızımı alıp, doğumdan sonra

hastaneden kaçıp, gecenin karanlığında o ağacın altında ağlarken yanımıza gelip önce kızımın sonra da benim ağlamamızı susturan kadının üstündeki önlükte yazıyordu Lokanta Nane yazısı. Sonrası çorap söküşü gibi geldi. Her şeyi tek tek hatırladım hem de en ince detayına kadar ve hatırladığım her şeyi de deli defterime yazdım. Unutursam yine hatırlatsın bana diye.

Ben Cevher. En çok bana kim olduğumu sorduklarında tepemin taşı atıyor. Cebimde silahım olsa, çeker vururum oracıkta. Sana ne ulan kimsem kimim, kimsem kimim! Kim olduğumu, soyumu sopumu, nerde okuduğumu, anamın babamın kim olduğunu, kardeşimin olup olmadığını, evli olup olmadığını, kaç yaşında olduğumu, bekar olup olmadığını ne yapacaksın? Çalışıyor muyum, ev kızı mıyım? Sana ne kardeşim sana ne! Benim soyumu, sopumu, şeceremi öğreneceksin de ne olacak? Yerden bitme boyun mu uzayacak? Ya da kat kat olmuş yağların mı eriyecek, cebine para mı dolacak, aç nefesinin kokusu mu geçecek? İçimden saydırmaya devam ederken “Kızım yesene böreklerden sıcak sıcak? Perihan Teyzen fırından çıkardığı gibi getirmiş seni görünce.” diyen sesle o an kendime geldim. Neredeyim, ne yapıyorum, neden buradaydım hatırladım.

“Teşekkür ederim Şaziye teyzeciğim, alayım bir dilim.”

“Bak kızım çayın da bitmiş. Dök bir çay kendine sıcak sıcak, böreğinle iç.”

Kendi anneme, benim pamuk anneme teyze demek de yıllardan beri koyuyordu bana. Her teyze değişimde anneme, kalbime o gün saplanan o cam, nefes aldıkça

kanatıyordu kalbimi boydan boya.

Kalbim o kadar acıyordu ki yaralarımın akan kanları içime akıtmak yerine şöyle salonun ortasına kusasım geliyordu. Kan kusuyordum yıllardan beri. Artık tek ben değil, herkes görsün istiyordum; sonra zavallı annemin, masum, günahsız kardeşim Yusuf’un hatırına susuyordum. Onların da yerine kan kusardım ben.

Onlar yudum yudum çaylarını içerken ben de içimden konu komşunun sorduğu sorulara cevaplarımı veriyordum, bir yandan da kan kusuyordum. Ben kim miydim? Ben pavyonun gülü Cevher’dim. Sahnelerin kraliçesi, yanık sesli Cevher. Ulan benim sesim yanık olmayacak da kimin sesi olacaktı, köpekler! On altı yaşından beri sarhoş masalarına şarkı söylemiyor muydum ben? Kucaktan kucağa gezdirilmiyor muydum? Bacınıza, karlılarınıza yapamadıklarınızı bana yapmıyor muydunuz? İçinizdeki tüm pisliği benim üstüme boşaltmıyor muydunuz? Dövmüyor muydunuz beni her Allah’ın günü siktirtmeyince kendimi. Ulan körpecik bir fidandım ben be! Döve döve, kemerlerinizle vura vura, dişlerimi kıra kıra siktiniz beni be Allahsızlar! Babasının siktiğini cümle alem sikerdi. Doğru...

Sonra çayımın bir yudum daha alıp, böreğimden küçük bir yudum alıp “Elinize sağlık Perihan Teyzeciğim, çok güzel olmuş. Bir ara tarifini alayım da evde bizimkilere yapayım. Kardeşim çok sever patatesli böreği.” deyip konuşulanları dinlemeye ve içimden konuşmaya devam ettim.

Kimmişim ben, babasının siktiği Cevher. Bir tanecik kıızı, gülü, Cevher’i. Babam beni ne çok severdi. Kuca-

ğından indirmezdik hiç. Annem, “Bırak kızını biraz Reşat, oynasın kardeşiyle.” derdi. Ben ne kadar mutlu ne kadar mutlu bir çocuktum. Babasına hayran her kız çocuğu gibi.

Biraz büyüdükçe, babamın diğer babalar gibi olmadığını düşünmeye başladım. Bir gariplik vardı ama ne olduğunu çocuk aklımla anlayamıyordum. Arkadaşlarımla babası gibi değildi babam. Mahalledeki tüm babalar akşam yemeğini yedikten sonra kahveye giderlerdi. Yatsıyı kılmadan da gelmezlerdi eve. O yaz annem beni Kur’an kursuna yazdırmıştı da hocadan biliyordum yatsı namazlarına mahalleden bir babamın gitmediğini. Akşamları yemekten sonra ajansı izler, erkenden yatırırdu herkesi. “Erken yatan erken kalkar.” derdi. Sonra da geceleri sigara tütüreyim diye uyanır, yanıma gelirdi. Saçlarımı severdi. En çok da memelerimi. O vakitler tabii meme nedir onu da bilmezdim ya işte. Büyüyünce anladım, annemin kuması olmuşum ben. Başka türlü nasıl anlatacağım bu kocakarılarla olanları. Oturmuş homini gırtlak sarmaları, dolmaları, börekleri ağızlarındakiler bitmeden boğazlarına tıkıp duranlara... Babam dediğim soysuz, her gece bir bahaneyle uyanıp yanıma gelirdi. Ben de hiçbir şey anlamaz sarılırdım babama, uyuyakalırdım.

Bir gün annem “Kurt mu var sende, bir oturamadın götünün üstüne?” dediğinde, diyemedim ki “Canım çok yanıyor.” diyemedim ki “Her yerimden kanlar akıyor.” diyemedim ki “Babam canımı acıtıyor her gece. Hem de yıllardan beri...” İş bittikten sonra “Anana bir şey söylersen sana yaptıklarımın aynısını kardeşine de yaparım.”

deyip basıyordu tokadı yüzüme “Sakın sesin çıkmasını, ağladığımı duymayayım.” diye. Ben o gün bugündür ondan ağlayamam.

Bir gece çığlıklarımınla uyandılar. Karnımı tutuyordum, “Çok ağrıyor!” diye de bağıryordum. Apar topar hastaneye götürdüler beni, meğer kardeşimi doğuruyormuşum. Annem, hastanede anladı babamın bana ne yaptığını, oracıkta bayılıp kalmış. Acısına tuz basmış. O günü ve sonra yaşadığım iki üç seneyi hiç hatırlamıyorum. Annem korkusundan kimseye bir şey diyememiş. “Öldürürüm hepinizi, yakarım bu evi.” diye tehditler etmiş babam benim pamuk anneciğimi. Kızımı da evlat vermişim işte parktaki o kadına. Sonra da bu eve, mezarıma geri dönmüşüm. Kendimde olsam döner miydik bu bok çukuruna da, işte dönmüştüm.

Bir gece annemin çığlıklarıyla uyanmıştım. Reşat, yani babam düşmüş banyoda, kanlar içinde yatıyordu. O an kendime geldim. Hatırladım her şeyi. Bastım çığı, avazım çıktığı kadar bağıryordum, ağlayarak “Benim bebeğim nerede?” diye. Bağrısmalara komşular gelmiş, kapıları yumrukluyorlarmış. Yusuf açmış kapıyı. Yavrucak olan bitenden habersiz, telaş içinde. Komşular hem beni hem Reşat’ı hastaneye götürmüşler. Ben yine o zamanları hatırlayamıyorum.

Hastanede haftalar geçmiş, beni zor sakinleştirmişler. Ne olduğunu anlayamayınca çıkarmışlar hastaneden. Babama inme inmiş, doktorlar “Düzelmez bu, alın götürün.” diye çoktan paketlemişler. Yatalak Reşat, annem, Yusuf.

Bakılması gereken üç boğaz...

Günlerce gazete ilanlarından iş aradım. Her gittiğim yer yaşım küçük diye geri çevirdi beni. Ta ki son umudum olan bu pavyona gelene kadar... Süleyman Ağa dedikleri bir adamın yanına götürdüler beni. Uzun uzun inceledi, sonra makinalı tüfek gibi, anasını satayım, başladı sorularını sormaya. İşte, yaşım kaç, anam babam var mı, öksüz müyüm, neden gelmişim oraya? Sadece "Babam yatalak, eve bakmam lazım." diyebildim. Yaşımı büyüttüler önce, sonra da verdiler ablaların eline. Evirdiler çevirdiler, alladılar pulladılar. Pavyonların, sahnelerin kraliçesi Cevher'i yarattılar. Elllerine sağlık, cehennemin ateşinde yansın hepsi. Bir Allah'ın kulu da demedi "Be kaç kızım kurtar kendini!" diye.

"Kızım, bir bardak daha içer misin?" diye annemin sesi böldü lanetlerimi.

"Olur anam." dedim yanlışlıkla. Baktım fark eden var mı diye. "Şaziye teyzeciğim olur, zahmet etmeseydin. Ben alırdım," diye laf kalabalığı yapayım dedim.

"Olur mu kız? Sen bütün gün çalışıyorsun, dinlen. Ben hemen döküp getireyim sana." dedi.

Tam o sırada yakaladı Perihan cadısı fırsatı. "Sen ne iş yapıyorsun kızım?" dedi.

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Öğretmenim ben. Anaokulu öğretmeni. "

Reşat, son nefesini verirken, benden af diledi. "Hiç vicdanın sızlamadı mı?" diye sordum. Yıllardan beri her Allah'ın günü soruyordum bu soruyu kendime, bu sefer

ona sordum. Ölümle burun buruna geldiğinde imana gelir de belki af diler diye düşündüm. Zorlukla nefes alıyordu. "Tadin çok güzeldi be kızım, dayanamıyordum," dedi.

Bir de kızım diyordu ya, Allah korkum olmasa oracıkta boğacaktım onu da Allah affetsin deyip yüzüne tükürdüm şöyle bir okkalisından. Zavallı annem de bir köşede hem ağlıyor hem de Kur'an okuyordu. Melekti benim anam melek. Böyle bir insan için bile dua okuyan, yıllarca cilt yaralarını, kışındaki boku temizleyen melek anam. Aman etraf duymasın diye korkan melek anam. Laf söz olur diye sesimizi çıkarmayalım diyen, beni gizli gizli eve alan, getirdiğim kirli paralarla evimizi döndüren melek anam. Her neyse... Son nefesini, yüzüne tükürdükten sonra verdi, gözleri de açık gitti öte tarafa. Cenazesine gitmek istemedim. Yusuf'a ne deriz diye zorla götürdü beni. Aslında iyi de oldu zorladığı, herkes gittikten sonra bir de mezarına tükürdüm.

"Ah kızım! Öğretmen misin? Ne kadar güzel, tam da kadınlara uygun bir meslek."

"Hay!" diyecektim tam... Anam babam, mesleğin kadına erkeğe göre olanı mı olur? Entari mi bu? Ekmek parasını kazanma derdinde herkes. Bu karı ne derdinde. "Öyle tabii." dedim. "Yarım gün çalışıyoruz, yaz tatillerimiz de var. Bayram seyranda da evimizdeyiz, şükür."

"Ha kızım bak! Şimdi aklıma geldi, hazır yaz tatilindesin bizim Ayşe ablanın kızı İnci'nin dersleri çok kötüymüş. Durumları da çok iyi değil, koca koca marketler açılınca bakkalda işler iyi gitmiyormuş. Mahalle'nin son bakkalı

artık onlar. Ayakta kalmaya çalışıyorlar. Burdan çıkınca ilk sola dön ablam, köşedeki bakkal. Manav İlhan'ın yanı. Hem bak yakında da oturuyormuşsun iki adımsın buraya. Allah rızası için, sen İnci'ye ders çalıştırsan. Zehir gibi akıllı bir kız. Çarpım tablosunu hemen ezberlemiş. Ben anlamam ama evladım, matematiği iyi bu kızcağızın. Ziyân olmasın yavrucak. Ha kızım ne dersin, deyivereyim mi Ayşe Ablaya? Hem hayır duası da alırsın kızım, yer gök duayladır. İnci'ye ders verecek öğretmen buldum diye, ben de nasiplenirim dualardan. ” diyordu komşu kadın.

Kendi kızım İnci geldi aklıma, başkasının İnci'sine faydam dokunsun bari dedim kabul ettim.

Artık her şeyi hatırlıyordum ya ondan sonra hayatım değişti.

Lokanta Nane'nin olduğu yere gidiyor, uzaktan kızımın yaşamını izliyordum. Hayatının en ince ayrıntısına kadar biliyordum kapı komşum Emine Abla sayesinde. İnsanın hem kendi evladını hem de kendi kardeşini doğurması garip bir şey elbet de yine de evladının, kendi canından kanından bir parçasının da olması çok güzel bir hismiş be. Bir gün biliyorum, İnci'ye öz annesinin Alev değil ben olduğumu söyleyeceğim, hele biraz daha para kazanayım hepsini yapacağım.

Bir gece, bir baktım Alev bizim pavyona gelmiş. Panikledim ulan gerçeği biliyor ve bana, “Kendi kızına bunu nasıl yapacaksın, çocuk bunları öğrendiğinde bu gerçeğe yaşamaya nasıl devam edecek?” diye hesap sormaya geldiğini sandım da bu gerçeği bilen tek bendim. Hemen yanına

gittim, içeri bir masaya buyur ettim.

Meğer, o gece sahnede giyeceğim elbisemi terzi Figen pavyona getirmek istemeyince iş Emine Abla'ya kalmış da onun da işi başından aşkın diye Alev , “Ben götürürüm,” demiş de öyle gelmiş buraya. Hayatında ilk defa pavyona geldiği için de şaşkınlık içindeydi. Alev'i bir masaya oturttu, bir kerede kafasına dikmesi için bir bardak içki verip, yanına da şişeyi bıraktırdım. Hali bir tuhaftı, ilk defa pavyon gören bir kadının halleri gibi değildi hali. Garsonlara , Alev'e dikkat etmelerini, yanına kimseyi yaklaştırmamalarını sıkı sıkı tembih edip sahneye çıkmak için hazırlanmak üzere kulisine gittim. Sahneden indikten sonra da doğruca Alev'in yanına gittim, çoktan zil zurna sarhoş olmuştu. İçkinin de etkisiyle Alev ne var ne yok anlattı bana; İnci'yi nasıl bulduğunu, kocası ve metresini nasıl zehirleyerek öldürdüğünü. Bir beni anlatmadı, yüzüm karanlıkta kaldığı için beni görememiş meğer. Ne yapacağımı şaşırdım, kafası bir dünyaydı. Uyduruyor muydu, gerçek miydi emin olamıyordum. Yıllardan beri bu dükkanda o kadar çok insan görmüştüm ki ve alkolün onlara neler yaptırabildiğini de. Peki ya bu doğruysa, evladına bakan bu kadın gerçekten katilse, nasıl da onun eline bırakacaktım kızımı?

Kadın da çok fena bir haldeydi, kafasını masadan dahi kaldıramıyordu. Girdim koluna, pavyonun üst katındaki odama götürüyüm soğuk bir duş aldırayım diye önce bir tutturdu evime gideceğim diye sonra zor bela çıkardım yukarı. Kıyafetleriyle beraber soğuk suyun altına soktum bir an önce ayılsın diye. Ama bir türlü rahat durmuyordu

ki, “Bırak beni , eve gideceğim, kızım bekler.” diyor başka bir şey demiyordu. Ben de onu zapt etmeye çalışıyordum. Aramızda bir itiş kakış başladı ve Alev ellerimin arasından kaydı, yere düştü. Yere düşerken de banyonun duşakabinin bozuk kapısından çıkan demirine takıldı boğazı. Her yer birdenbire kıpkırmızı oldu. Alev oracıkta can vermişti.

Beni ortalıkta göremeyince Kadir, bana bakmaya gelmiş.

“Kadir,” dedim ağlayarak. Ellerimi gösteriyordum kanlar içindeydi. Hiçbir şey demedi.

“Döndün,” dedim sonra.

“Evet döndüm,” dedi.

“Evliymişsin sen Kadir,” dedim.

“Evet Cevher,” dedi.

“Çocukların da varmış.”

“Evet var Cevher,” dedi. “Hadi bunları sonra konuşuruz , sen git güzelce yıkan, sonra da yat uyu ben geleceğim yanına tamam mı?”

“Kadir, ben katil miyim? Kendine gelsin diye soğuk suyun altına sokmak istemiştim. Sonra ellerimin arasından kayıp gitti Alev.”

“Tamam şimdi bırak bunları anlatmayı, ben halledeceğim, sen kimseye bir şey söyleme olur mu? Bunların hepsi aramızda kalacak tamam mı Cevher?”

“Tamam, Kadir.”

Kimbilir kaç saattir odasının penceresinden gemilerin Boğazdan geçişlerini izliyordu Cevher. Son altı aydır yaptığı birkaç şeyden biriydi bu. Her gün geçip giden, nereye gittiklerini bilmediği gemiler izliyordu büyük bir zevkle.

Uyumak gibi, yemek yemek gibi, nefes almak gibi bir şeydi bu onun için.

“Cevher Hanım, buyurun gidelim,” diye seslendi kapıdan bir görevli.

Sakince kafasını çevirdi, düşüncelerinin bölünmesinden hoşlanmadığını belli eden bir ses tonuyla “Tamam, geliyorum” dedi.

“Hoş geldin Cevher, bugün nasılsın?” diye sordu.

Cevap gelmeyince her zaman olduğu gibi gemileri sordu.

“Bugün de izledin mi gemilerin geçişini Cevher?”

Ufak bir gülümsemeyle hemen yanıt verdi Cevher, “Evet izledim.”

Bu soru terapinin kapılarını açan bir anahtar gibiydi. Cevher’in bilinçaltına gömdüğü travmalarına giden yolun kapısının anahtarı.

“Nasıl hissediyorsun gemileri izlerken Cevher biraz bana anlatır mısınız?” diye devam etti akıl hastanesinin psikiyatristi.

Cevher her zamanki yanıtını verdi; “Bir kuşun hapsoldüğü kafesten kurtulup uçuşması gibi özgür hissediyorum.”

Doktoru, “Peki bu kuş neden kafese konulmuş?” diye sorarak terapi seansına devam etti.

Bu sorunun cevabını Cevher de bilmiyordu. Sadece gördüğü karmakarışık kabusları vardı. Rüyasında sürekli bir kız bebek görüyordu kanlar içinde kalmış. Bebeği yıkamaya çalışıyordu, kanlarından temizlemek için. Yıkamak için açtığı çeşmeden sürekli kan akıyordu su yerine.

Kadir, beş yıl önce akıl hastanesine getirmişti Cevher'i kendini öldürmek için astığı ipten onu alarak...

SON

SONSÖZ

Kıymetli Okuyucum,

Kimi zaman, hayatta karşımıza çıkan seçeneklerden, seçtiğimizi değil de seçmediğimizi seçsek nasıl olurdu diye düşünmez miyiz?

Cevher'i yazarken, diğer seçeneği seçse hayatını nasıl yazardım diye sıklıkla düşünürken buldum kendimi. Kitabımı bitirdikten bir süre sonra, Cevher'in diğer hayatını 'Evlat' adlı hikayede kaleme aldım.

Yazarken yaptığım bu yolcuğuma yarenlik ettiğiniz için teşekkürlerimi sunuyorum.

Saygı ve hürmetlerimle,

Ebru Çamur